

אתנתא

בשבע 1038 | א' בניסן תשפ"ג, 23.03.23

צילום: נעמה שטרן

הכול מתחיל מהבית

במקביל לגידול עשרת ילדיה, מגשימה חנה שנהב חלום ילדות ומחברת ילדים ומבוגרים לעולמות המרגשים שפתח לה בית המקדש

// יוסף ארנפלד

המכללה
האקדמית חמד
חוסן, אמונה, חינוך.
קריית חינוך שדות נגב

נרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה B.Ed. באקדמית חמד

בחוגים: מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא | תושב"ע |
הגיל הרך | חינוך מיוחד + הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה, כתיבה וחשבון

יומיים בשבוע בקמפוס

ומקבלים מחשב נייד מתנה!

בכפוף לתקנון

רכבת

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

רג"ב
תוכנית מצוינות

אחת לחודש
למידה מרחוק

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

למידע והרשמה חייגו אלינו ***5280**

בשם ה' נעשה ונצליח!

בראש סרטו BOPO

אצלנו אתם מכווססים!

במחירי יש חסד
תמיד תצאו בזול!

• בני ברק • ירושלים • בית שמש • ביחר עילית • אשדוד • מודיעין עילית • אלעד • רכסים • טבריה • צפת • בארות יצחק

food appeal

Love at first sight

Touch up your cooking

ועכשיו קולקציית חג בסניפים ובאתר!

599 ₪

במקום 1299 ₪

סיר לחץ 10 ליטר \ 27 ס"מ SUPERB

799 ₪

במקום 2199 ₪

סט 8 חלקים מסדרת HYBRID PAN

199 ₪

במקום 499 ₪

מארז זוג מחבתות 28 + 20 ס"מ ELITE

99 ₪

במקום 299 ₪

סט סכו"ם יוקרתי 24 חלקים AMBER

249 ₪

במקום 699 ₪

סט אוכל 18 חלקים CALLA

149 ₪ החל מ-

צלחת פסח EDGE GOLD

99 ₪

במקום 399 ₪

סט 2 תבניות אמייל מלבניות

199 ₪

במקום 499 ₪

סט אוכל 18 חל' זכוכית אופל ARDISIA

199 ₪

במקום 499 ₪

סיר 28 ס"מ 10 ליטר MINERAL

599 ₪

במקום 1499 ₪

סט 8 חלקים REGAL

149 ₪

במקום 449 ₪

חוסטר אובלי 8 ליטר BLACK MARBLE

129 ₪

במקום 349 ₪

המגה קריספר המקורי 45x36 ס"מ

49 ₪

מותנה בקניה מעל 499 ₪

פלטת גריל עגולה עם מכסה זכוכית
30 ס"מ מסדרת BLACK MARBLE

199 ₪ החל מ-

סט סכו"ם מהודר 24 חלקים FOREST

149 ₪

במקום 399 ₪

סט 6 כוסות יין בצבע זהב אמברי 440 מ"ל

199 ₪

במקום 499 ₪

הסיר המחולק המקורי BLACK MARBLE

לברור הסניף הקרוב לביתכם ולחנות האונליין היכנסו לאתר פודאפיל

המבצע בתוקף 25.4.23 או עד גמר המלאי | ט.ל.ח. foodappeal-online.com

נגמרו הטרלולים! בנקאי בזום

מתייעצים, חותמים, סוגרים עניינים
והכל תוך יום אחד. זה שירות.

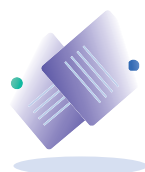
זיו גרבוז
בנקאי אישי

מגוון שירותי בנקאות בזום. כמה פשוט, כמה נוח

שינויים בבעלות
החשבון

חתימה
על מסמכים

ייעוץ
השקעות*

ליווי בתהליך
המשכנתא

פגישה
עם בנקאי

לאומי
leumi

לאומי. הכי נוח בשירות
פרטים באתר לאומי

מתן השירות בכפוף לתנאי הבנק. אי עמידה בפירעון ההלוואה עלול לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל. *ללקוחות מיועצים

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

סבתות למען דמוקרטיה

ירדתי השבוע לשטח, לכבישים ולסטודנטים. חזרתי אופטימי

1 ביום חמישי שעבר, "יום הזעם 2" או "יום הרעם 3" (סליחה שאני לא זוכר את המיתוג השבועי המדויק), נסעתי קילומטרים רבים בכבישי הארץ. בשעות הצהריים יצאתי מירושלים לשפלה ובחזרה, ובערב מירושלים לתל אביב ובחזרה. למרות כל ההפחדות והאיומים כבר מתחילת השבוע על עצירת המדינה ביום חמישי, הכבישים היו פתוחים לגמרי. אפילו יותר מביום רגיל, כי הרבה נשארו בבית (שמעתי שחסידות גור ביטלה אירוע ענק שתוכנן לאותו יום בירושלים. מה שאומר שאנשי המחאה הצליחו להפחיד אפילו את חסידי גור!). נכון, בשני צמתים ראיתי מפגינים עם דגלים: בצומת הכניסה לעיר יבנה עמדו כארבעים אנשים. גג ארבעים וחמישה. גיל ממוצע: שבעים וחמש. גג מאה ועשרים. וגם בגשר עין חמד, מעל כביש ירושלים-תל אביב, עמדו כארבעים אנשים עם דגלים. באותו גיל. וזהו. מובן שמהדורות החדשות דיווחו באותו ערב על עשרות אלפי בני אדם במאות נקודות ברחבי הארץ. עכשיו, זה לא שאני טוען שאין מפגינים ושבמציאות שבת ריק ברחוב קפלן. יש, והרבה מאוד. אני גם לא טוען שאין חסימות כבישים באילון. יש חסימות. ובעיקר, כאמור, יש מאות אלפים שחוששים לצאת מהבית בימי המחאה - ובהם חולים, קשישים, אנשים שיש להם טיסות וכו'. וגם אנשים בריאים ושלמים שאין להם שום דבר מיוחד אבל סדר יומם השתבש לחלוטין מעצם החשש לחסימות. אבל אני כן טוען שבמציאות, המחאה היא הרבה פחות ממה שמוכרים לנו בערוצי המחאה.

2 למחרת הייתה לנו הזכות לפגוש כ־120 סטודנטיות מקמפוסים שונים בכל רחבי הארץ שעלו לשבת בירושלים, במסגרת הפעילות המבורכת של ארגון 'צפש יהודי'. השבת נפתחה בתפילת קבלת שבת בכותל המערבי, ובהמשך נמסרו הרצאות שונות. אבל אני חיכיתי בדריכות לעונג שבת, לשלב השאלות הפתוחות. אנחנו הרי ערב "מלחמת אחים". בטוח יהיה לסטודנטיות הרבה מה לשאול, הרבה מה להטיח באנשי הצוות הדתיים בימים אלה. ואכן היו להן הרבה מאוד שאלות: על תורה ומדע. על יחס היהדות לסבל. על זוגיות ביהדות. על אלוקים בשואה. על הקשר בין אמונה לשמירת מצוות. על חג הפסח המתקרב. ושוב על זוגיות. אף שאלה על יריב לוי או על שמחה רוטמן. גם לא על גלי בהרב-מיארה. המפגש נמשך עד השעה ארבע לפנות בוקר (!), אבל אני נרדמתי על הכיסא בשלב שבו עברו לדבר על גיל העולם. למחרת, במהלך סעודת השבת, בירדתי עם יעל זהבי, המנהלת החינוכית של 'צפש יהודי', שהנחתה את הדיון וריתקה את הסטודנטיות עד עלות השחר, אם הפסדתי משהו. ובכן, בשעת לילה מאוחרת הייתה סטודנטית אחת ששאלה משהו על הרפורמה. אחת מתוך כ־120. וזה כבר היה לי מוזר. כי לפי כל הדיווחים, הנושא היחיד שמעניין ומדאיג את כל מי שהוא לא ימני ודתי הוא "המהפכה המשטרית" שמחוללת הממשלה, והתהום שמדינת ישראל ניצבת בפניה, שלא לומר כבר עמוק בתוכה. והנה יושבות פה 120 סטודנטיות מהטכניון ומאוניברסיטת תל אביב, מאוניברסיטת באר שבע ומאוניברסיטת חיפה, הן לא דתיות, ויש לי תחושה שהן גם לא ימניות, ונראה שהסוגיה הבוררת של פיצול תפקיד היועץ המשפטי לא בדיוק מדירה שינה מעניינה.

בשבת בצהריים, הגיע תורי להנחות רבי-שיח. ופה כבר לא יכולתי להתאפק. אני יומתי, מעצמי, את העיסוק בנושא. אני חייב לדעת, שאלתי את הסטודנטיות, כמה מכן משתתפות בהפגנות בימים אלה? הרי אני רואה בתמונות בעיתונים גם צעירים. אבל מתוך העשרות שישבו במעגל מולי, הצביעו בודדות. ממש בודדות. אני לא מבין, המשכתי, אתן לא רואות חדשות? לא, הן ענו בפשטות, מי רואה חדשות? ולא מעניין אתכן כל מה שקורה ברחובות? תראה, הן ענו בחיוך, ההפגנות זה יותר הקטע של הדור המבוגר. של ההורים שלנו. הראש שלנו בדברים אחרים. ואז אחת אמרה שסבתא שלה הולכת לכל ההפגנות. לא מפספסת אפילו אחת.

אחר כך, נטו בגלל העניין שלי בנושא, התפתחה שיחה ארוכה על הרפורמה. הן היו קשובות, סקרניות, פתוחות להבין את הצד השני, חפות משנאה. ובעיקר עם הומור. מצרך מאוד נדיר בימים אלה בשיח הציבורי. יצאתי מהמפגש הזה עם שיר בלב. המצב לא חמור כמו

שבועלי אינטרסים מנסים - ומצליחים - למכור לנו. לפחות לא אצל הדור הצעיר, דור העתיד.

3 לפני כמה שבועות הקדישה עיריית לינור את הטור השבועי שלה ב"ישראל היום" למה שאפשר לכנות "המחאה בראי הדורות". היא פתחה בנתונים היבשים: "בתחילת פברואר פרסם המכון הישראלי לדמוקרטיה נתונים שמאירים את דמותם של משתתפי המחאות נגד הרפורמה. המפגינים הם אשכנזים, חילונים, שמאלנים, ולא צעירים כמו שהיו פעם. זהו דור של צברים ותיקים, הורים וסבים. גם דוברי המתנגדים הם אנשים במיטב שנותיהם, שמילאו תפקידים בולטים בכל מערכות המדינה והחברה. לא מיטב בנינו, אלא מיטב הורינו. ברמה המשפחתית, תפקידו של ההורה לדאוג לשלומם הפיזי של ילדיו, אבל גם לרווחתם הנפשית. ההורה הוא המטרייה שמסוככת עליהם מפני גשמי העולם, הוא זה שמחכה שיגדלו עד שיספר להם מה באמת קרה בשואה, זה שיוודע אילו סכנות מצפות להם בעולם וכיצד להתגונן מפניהן, והוא זה שנכנס לחדרם כשהם מתעוררים מסיט ומטפל במפלצות שמתחת למיטה. ודאי שהוא לא ממציא מפלצות מטעם עצמו כדי להפחיד אותם עוד יותר. וכאשר הילדים מתבגרים ומתוודעים לעולם האמיתי, ואולי נבהלים ממשבר כלשהו - ביטחוני, כלכלי, או מתיחות פוליטית על רקע תיקוני חקיקה - אפשר לצפות שדור ההורים יביט בהם בשלווה חומלת של בעלי ניסיון ויאמר להם: 'כן, זה באמת לא נעים, אבל ביום כיפור 1973 היה הרבה יותר גרוע. בחיי כל מדינה יש תקופות טובות פחות, אבל אל ייאוש, צעירי החביבים, מתגברים. להכין לכם משהו לאכול?'. תפקידם של הדורות הבוגרים הוא לא להפריח תקוות שווא או להרדים חששות, אלא להכניס לפרופורציות. ובעיקר - כדאי מאוד שיהיו רגועים יותר מדור הבנים, שעדיין לא צבר לעצמו היכרות אישית עם ההיסטוריה".

"אבל בכל הנוגע לרפורמה המשפטית", אבחנה לינור, "רוב המוחים רוב הדוברים הם אנשים בגיל העמידה ופנסיונרים שידעו בחיים אתגרים רבים, והם אלה שקיבלו על עצמם את תפקיד הילד המבוהל. סבים חוזים שחורות משחור וקוראים למרי אזרחי, לוקחים איתם להפגנות ילדים שמבחינתם גם 'דמוקרטיה' וגם 'דיקטטורה' הן בסך הכול מילים ארוכות, ומציגים בפניהם מחזה של אבא ואמא מבוהלים, צועקים ברחובות, חלקם אולי מדברים על הגירה, חלקם אולי ממליצים לא לשרת בצה"ל, חלקם אולי מעודדים את ילדיהם הבוגרים לרדת מהארץ. והם מתייצבים בקול גדול מול מצלמות אוהדות ומשתדלים כמיטב יכולתם להדביק את כלל הציבור בחרדותיהם".

למה זה ככה? למה המבוגרים היסטריים, חיים בתחושה ש"הלכה המדינה", הרבה יותר מהצעירים? האם זו עליית הדורות? ללינור יש תיאוריה היסטורית שקשורה באובדן ההנהגה של השמאל. ממליץ לכם לקרוא את הטור המלא. תמיד, אגב. בכל שבוע. וגם להקשיב לה ברדיו. וגם לעקוב אחריה בפייסבוק, אבל לי יש תיאוריה הרבה יותר שטחית: הצעירים פשוט לא צורכים את תקשורת התעמולה. הראש שלהם בנטפליקס, בסרטים, בסדרות, בטיקטוק, באני לא יודע מה. פחות בדנה וייס ואמנון אברמוביץ'. חבל שלא שאלתי אותן במפגש בשבת אם שמעו על אודי סגל או בן כספית, באמת מעניין אותי לדעת. עכשיו, שיהיה ברור: אני לא ממליץ לאף אחד להתחיל לצפות בסדרות. אני רק מציין שמי שלא צופה מדי ערב במשדר המכונה "חדשות", למניינם, הוא הרבה פחות מוסת ומבוהל. אפשר גם לדבר איתו. הוא לא בהתקף חרדה. הוא לא בהתקף שנאה. נוצר כאן מצב מוזר: דווקא האסקפיסטים רואים את המציאות נכונה יותר מאלה שמקפידים "להתעדרן" כל הזמן, כלומר לקבל את הרעל לווריד.

4 ולכן היה כל כך מאכזב ומקומם לראות שהנשיא הרצוג, שהגיע עם הרבה כוונות טובות, נכנע בסופו של דבר לגמרי לפחד מפני הפנסיונרים הזועמים. רגע, עצרו: חשוב לי לא לזלזל בדור הזה. הסבים והסבתות שראיתי ביבנה ובעין חמד הם שוחרי טוב, ביסודם. הם אכפתיים. ויש להם גם הרבה זכויות. הם עשו הרבה למען המדינה. אבל בדיוק על הסנטימנט הזה התיישבו בציניות מחוללי

המחאה. האנשים הרעים האלה, שיושבים בחדרי ישיבות של משרדי פרסום בתל אביב (ואולי בכלל באירופה) ושרים בעיניים עצומות: "הנה מה טוב ומה נעים, מלחמת אחים גם יחד". זאת התקווה שלהם, זה החזון. לגרום לכמה שיותר ישראלים אכפתיים לחיות בתחושה שהממשלה הולכת להרוס את הכול, וחייבים להילחם בה עד כלות. איך אמר אחד הדוברים הבולטים שלהם בתקשורת, רביב דרוקר? "צריך להישפך הרבה מאוד דם", ומיד הוסיף, כדי שלא תהיינה אי-הבנות: "דם מטאפורי או דם אמיתי". אגב, שימו לב שבימים האחרונים הם מסיתים את המוסתים להפגין בבני ברק. למה שם? כי אולי שם, הם מקווים, הנוכחות הפרובוקטיבית שלהם תייצר סוף סוף אלימות והתנגשות בין אחים. אולי שם נקבל סופסוף את הדם המיוחל. נמאס להם מהפסטורליה של הגשר בעין חמד.

ובמקום שהרצוג, שהוא באמת איש של שלום, של חיבורים - לפחות כך היה עד השבוע - יגנה את האיומים, את שבירת הכלים, את התבהלה, את הניסיון להלך אימים על הדמוקרטיה, הוא בעצם קורא לאזרחי ישראל להיכנע לקיצוניים: "אני הולך להשתמש בביטוי שלא השתמשת בו עד כה", הוא פתח את נאום, "ביטוי שאין ישראלי שלא נחרד ממנו כשהוא שומע אותו: מי שחושב שמלחמת אחים של ממש, של חיי אדם, היא גבול שלא נגיע אליו - אין לו מושג".

ברגע ששמעתי את המשפט הזה, עוד לפני שקראתי את הפרטים, הבנתי שהרצוג פספס כאן הזדמנות היסטורית להיות זה שמרגיע את הרוחות. ולמה? כי במשפט הפותח הזה הוא מאמץ על מלא את נרטיב "מלחמת האחים" שמשווק כאן, ומופק כאן, על ידי השמאל. ואם הרצוג קונה את זה שאוטוטו נשלח פה יד איש באחיו (חלילה!), ברור שה"פשרה" שלו תהיה לסרס ולעקר מכל תוכן את התיקון הנדרש כל כך למערכת המשפט. תיקון שהוא עצמו הודה שנדרש בנאום הראשון שלו. כי מבחינתו נכנסנו פה לאירוע של פיקוח נפש. או חייבים לעצור ולהידבר (עם מי?).

5 אבל הרי המציאות היא בדיוק להפך, אדוני הנשיא. למעט מקרי קיצון של יחידים (שלמרבה הזוועה בהחלט עלולים להקשיב להסתה המפורשת לאלימות של אנשים כמו חולדאי או אולמרט), אין חשש שנראה פה מלחמת אחים. ומי שמדבר עליה כל הזמן, מחזק את הקיצוניים, את האנרכיסטים. נותן להם תקווה. שופך שמן למדורה בנתיבי איילון. גורם להם להמשיך לאיים פיזית על חבר הכנסת בועז ביסמוט. להמשיך לכתוב סיסמאות נאצה על קיר בית האבלים של יריב לוי. להמשיך לקלל את ניר ברקת במסעדה. להמשיך את המצור על חברת הכנסת טלי גוטליב ועל הבת שלה. וכמובן, להמשיך את חסימות הכבישים ואת הסרבנות המסוכנות.

הנאום של הרצוג על "מלחמת אחים" היה מתנה לחבר'ה האלה. ואגב, אם כבר מדברים על פיקוח נפש - אז לתקן את מערכת המשפט זה פיקוח נפש. מטאפורי ולא מטאפורי: הרי החלטות השופטים בבית המשפט העליון בשבתו כבג"ץ נוגעות בהרבה מקרים לבטחון. כלומר, לחיים ולמוות. חייבים לתקן את מערכת המשפט. דחוף. אז נכון, אולי בטקס המשואות, ואפילו בעצרות יום הזיכרון, מישוהו סר טעם יצעק, אבל ממתית זאת סיבה להתקפל ממהלך חשוב כל כך ודמוקרטי כל כך? מדינת ישראל עברה אתגרים קשים ושרדה. עברנו את המיצגים הדוחים בבבלפור, נעבור גם את צעקות "בושה! בושה! בושה!" בטקס פרסי ישראל או אפילו את מיצג "סיפורה של שפחה" ברחבת הכותל בליל יום הזיכרון. נכון, זה ישאיר אולי טעם מר בפה, אבל נדע שאנחנו אכן מדינה עצמאית. לפי המתווה שלך, כבוד הנשיא, אין כאן עצמאות, כי מי שמנהל את המדינה וקובע מה יקרה ומה לא יקרה בה הוא קומץ קטן וכוחני, שהרוב שניצח בבחירות צריך פשוט להיכנע לו. לא להתחשב, להיכנע. וזו באמת סכנה לדמוקרטיה. איך אמר השבוע השר יריב לוי, האיש המתון והענייני הזה שהפך כאן לדמוקן? "זכותם להפגין, חובתנו לחוקק".

אבל מלחמת אחים? לעולם לא תהיה כאן. יהודים לא ימותו פה על קדושת הסניוריטי. מספיק לדבר על זה, מספיק לתדלק את זה, מספיק לקדם את זה. זה לא יקרה. העם שלנו הרבה יותר אחראי מהפוליטיקאים שלו ומהתקשורת שלו. ●

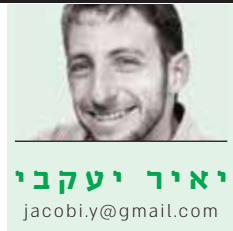
כולנו חכמים, כולנו נבונים כולנו פספורטכארד

טסים לחופשת פסח בחו"ל? ביטוח רוכשים רק בפספורטכארד
חברת ביטוחי הנסיעות הגדולה בישראל

שירותי רפואה | תשלום מידי להוצאות רפואיות | שירות מסביב לשעון | כיסוי בכל גיל ובכל מצב רפואי

למידע נוסף, פנו לסוכן הביטוח או חייגו 9122*

באמצעות פספורטכארד ישראל סוכנות לביטוח כללי (2014) בע"מ מספר רישיון: 514831742.
החברה המבטחת - דיויד שילד חברה לביטוח בע"מ. כפוף לתנאי הפוליסה וחיתום רפואי.

גם אצלנו בשכונה החלטנו לקחת חלק במצעלי השיח שמטרתם לאחות את הקרע בין חלקי העם, אבל לא הצלחנו להחליט את מי לשלוח לדבר עם החילונים, את זו עם הכיסוי ראש האמלא או את זאת עם האכנסיים שאם תשאלו אותי דתייה היא לא

לכבוד רב"ט יאיר יעקבי, אני מבין למה אתה כבר לא בבנק. לגבי תכסיסי המלחמה שאתה מציג - הרצון שלך להקריב את עצמך מעורר השראה, אבל היום רוב הלחימה לא מתבצעת פנים אל פנים כמו פעם. אנחנו מסתמכים המון על מיחשוב וכפי שאתה מעיד על עצמך - גם שם אתה לא בדיוק סטיב ג'ובס. ובכל זאת עיינתי בהיסטוריית השירות הצבאי שלך כדי לבדוק האם תוכל להיות לתועלת. ממה שרשום אצלנו אני מבין ששירת כחונך בפנימייה צבאית והתרכזת בעיקר במעקב אחרי ההתקדמות האקדמית של השוחרים. ובכן, פחות לחוץ לנו משהו שיכול לבדוק ששריונרים יודעים לזהות היפוך עיצורים או למצוא אסימפטוטות. בנוסף לכך, אני רואה שיצאת פעם אחת לניווט בשטח יחד עם השוחרים והתברברתם באופן כזה שהגעתם לבסיס אחרי שכולם כבר נרדמו. והדובדבן שבקצפת, ישנו המקרה המצער שבו נכנסת למקלחת בזמן שהמפקד של בה"ד 1 היה שם. לסיכומי של עניין וכפי שעניתי מלכתחילה - תודה, אבל לא תודה.

נ"ב: אני לא מקורב לחנן בן ארי, אבל אני כן בן דוד שני של אריק סיני אם זה עוזר. בברכה, תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי

דיקטטור אל תחזור!

כפולוחאים מחבצת אנטבה עורכים הפלנה נגד הרפורמה המשפטית אז זה נורא לביטחון, אבל כשאתם מוחה נגד המחצת באנטבה פתאום אתם לא פטריט ישראל! יאללה יאללה רואים לכם

סוטרילי אור כנאלום אלנחנו האלמא האליתית מחפשת שלמה ועכשיו יש הפלנות על הדתה

צילומים: שאטרסטוק, איליבר פיטוסי, אבשלום ששוני - פלאש 90

כתיבה מגויסת

לכבוד תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי, צה"ל
שלום רב,
אני בוודאי לא צריך לספר לכבודו שתופעת ההשתמטות ממילואים מרימה את ראשה המכוער, ושעל רקע הפולמוס על הרפורמה המשפטית יותר ויותר חיילי מילואים מודיעים שיסרבו להתייצב ביום פקודה. לכן קיבלתי על עצמי להיות איש במקום שאין איש ולהתנדב לשירות מילואים. הרי אני ככלי מלא מוטיבציה - עשו בי כרצונכם!
העיקר שאהיה לתועלת לארצנו וערי אלוקינו. בברכת "אחים אנחנו ולא חטאנו",
רב"ט יאיר יעקבי

לכבוד רב"ט יאיר יעקבי
לא תודה, זה ממש בסדר.
תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי

לכבוד תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי, צה"ל
האמן לי, אני יודע מה אתה חושב... אין עם בלי תרבות, ודווקא בעת כזו אל לנו לסכן את אחד מעמודי התווך של היצירה היהודית המתחדשת. אבל אני נאלץ להתעקש.
רב"ט יאיר יעקבי

לכבוד רב"ט יאיר יעקבי
אין לי מושג על מה אתה מדבר, אצלנו רשום שאתה עדיין בבנק. בברכה,
תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי

לכבוד תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי, צה"ל
אתה איש של מעט מילים ואני מעריך את זה. אומנם זה לא מאוד עוזר לי להגיע ל-700 מילה שאני מחויב להן, אבל זה מה יש ועם זה ננצח. אגב זה מה יש ועם זה ננצח, הרשה לי לספר לך כמה תועלת תוכל להפיק ממני בשירות המילואים ואולי תשנה את דעתך. אני יודע שבהתרשמות ראשונית אני לא נראה כמו החומר שממנו עשויים לוחמים. זה כמו בסרטי פעולה האלה שיש לך מישוהו שרירי וחזק כמו סילבסטר סטאלון ואז יש לו חבר רזה וחלש שטוב במחשבים. אז אני החבר החלש, רק שאני לא טוב במחשבים.
אבל כאן מגיע הטוויסט! אני אחלה פיתיון.
נסה לדמיין שדה קרב. האויב מתצפת ופתאום שבעה חיילים שדופים ודקים גוררים את עצמם אל שטח האש. האויב מבסוט, חושב שהשד היהודי לא נורא כל כך. הוא יורד אל שטח האש ואז בום! החיילים האמיתיים שלנו מסתערים עליו כמו פרשי רוחאן בשעתו, אם זה רפרנס שמדבר אליך.
בתחבולות תעשה לך מלחמה, בני!
מה אתה אומר?
נ"ב: האם אתה קרוב משפחה של חנן בן ארי? במידה וכן אנא קשר בינינו, יש לי כמה מילים קשות להגיד לו על הקליפ האחרון. בתקווה לשמוע ממך מכסת מילים משמעותית,
רב"ט יאיר יעקבי

לכבוד רב"ט יאיר יעקבי,
אני מבין למה אתה כבר לא בבנק. לגבי תכסיסי המלחמה שאתה מציג - הרצון שלך להקריב את עצמך מעורר השראה, אבל היום רוב הלחימה לא מתבצעת פנים אל פנים כמו פעם. אנחנו מסתמכים המון על מיחשוב וכפי שאתה מעיד על עצמך - גם שם אתה לא בדיוק סטיב ג'ובס. ובכל זאת עיינתי בהיסטוריית השירות הצבאי שלך כדי לבדוק האם תוכל להיות לתועלת. ממה שרשום אצלנו אני מבין ששירת כחונך בפנימייה צבאית והתרכזת בעיקר במעקב אחרי ההתקדמות האקדמית של השוחרים. ובכן, פחות לחוץ לנו משהו שיכול לבדוק ששריונרים יודעים לזהות היפוך עיצורים או למצוא אסימפטוטות. בנוסף לכך, אני רואה שיצאת פעם אחת לניווט בשטח יחד עם השוחרים והתברברתם באופן כזה שהגעתם לבסיס אחרי שכולם כבר נרדמו. והדובדבן שבקצפת, ישנו המקרה המצער שבו נכנסת למקלחת בזמן שהמפקד של בה"ד 1 היה שם. לסיכומי של עניין וכפי שעניתי מלכתחילה - תודה, אבל לא תודה.

נ"ב: אני לא מקורב לחנן בן ארי, אבל אני כן בן דוד שני של אריק סיני אם זה עוזר. בברכה, תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי

לכבוד תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי, צה"ל
אני שמח שהשקעת מזמנך ואכן פירטת בדיוק איך אתה רואה את הדברים מנקודת מבטך. קצת היה לי חבל שחשפת סיפורים אישיים שלי בחצי משפט, כשאידאית הייתי שורף עליהם טור שלם - אבל האשמה הזאת רובצת בראש ובראשונה לפתחי.
לגופם של דברים, חשוב להדגיש שלא יכולתי לדעת שמפקד בה"ד 1 נמצא במקלחת של הצוות כשנכנסתי. מה שכן, אני מתחרט על כך שניסיתי לנהל איתו סמול טוק כדי להפיג את המתח.
אתה יודע בני, אני מאמין שרכב צריך את כל החלקים שלו כדי לנסוע. נכון שיש גלגלים ומנוע שהם חשובים יותר, אבל גם לדלת הקטנה של הדלק יש תפקיד. כל מה שאני מבקש הוא שתמצא לי את הפינה הקטנה שבה אוכל לתרום ולהיות בורג במכונה המפוארת שהיא הצבא שלנו.
בברכה ובאחוזה גדולה,
רב"ט יאיר יעקבי

לכבוד רב"ט יאיר יעקבי,
יש צדק בדבריך. נשמח שתבוא להכשיר מטבחים לפסח. תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי

לכבוד תא"ל בני בן ארי, קצין מילואים ראשי, צה"ל
התגלה לי פלטפוס.
● רב"ט יאיר יעקבי

תתחילו לנשום תדיראן

חדש
למזגני תדיראן!

 TADIRAN Airow 3™

טכנולוגיה מהפכנית
לטיהור אוויר,
המאפשרת לכם
לנשום אוויר נקי
ובריא יותר בבית

TADIRAN

אוויר נקי בבית? זה לא מוגן מאליו

לפרטים ורכישה: *6029

*אופציונלי, כרוך בתוספת תשלום

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

יום הסיבוס

סיפור דמיוני שלא קרה מעולם על עם שהייתה לו הזדמנות לצאת מעבדות לחירות, אבל בסוף הוא החליט שלא בא לו על פסח

צודק. וחוז' מזה כל אמצעי התקשורת הגדולים לא הפסיקו לפמפם דיקטטורה דיקטטורה, וידוע שכל מה שאומרים בטלוויזיה זו עובדה, אמת לאמיתה, או לפחות אמת לשעתה. בינתיים האספסוף חסם כבישים, שילח את כספו על פני הנילוס אל מעבר לים, הודיע שבשם השוויון הוא מסרב לשאת בנטל עם שאר העם, וגם גילה לכל העולם ולפרעה על הכוונה הודונית של העם למרוד, לברוח ממצרים, להשתלט על העולם ולהרוג את כל הג'ינג'ים.

שעון הקיץ של הדמוקרטיה

הבעיה, כמו תמיד, הייתה הרוב הדומם, שבמקום ללכת אחרי האספסוף החכם והצודק לא הצליח להבין בשכלו הרפה למה קוראים לחירות דיקטטורה, ולמה כשקבוצה קטנה מחליטה על כל השאר זו הדמוקרטיה במיטבה.

"אז נסביר לכם לאט לאט", אמר האספסוף, "אם נצא ממצרים נלך במדבר. יהיה חם. לא יהיו מים. נעשה עגל, נבכה, נתלונן, וביבי המושחת יקנה צוללות כדי שהאדמה תפתח את פיה ותבלע את כל מי שיתמודד מולו".

"איך צוללות קשורות לכך שהאדמה תפצה את פיה?"

"קורח המציאות".

"קודם כול לא חייבים להתבכין, אפשר פשוט להידבר", אמר הרוב הדומם, "וגם אם יהיה קשה בדרך, בסוף נגיע אל הארץ המובטחת".

"מובטחת למי?"

"חאלס נו, מה הקשר עכשיו שלומי שבן".

"ונגיד שנצליח לעבור את המדבר", אמרו המתנגדים, "מה אז? נכבוש עם אחר? נקים מדינה? נלך לצבא? נילחם בטרור וביוקר המחיה? ניכנע לבירוקרטיה? נעמוד בפקקים? נחכה שעות לאוטובוס שלא יגיע? וכל זה בשביל מה, בשביל לגלות יום אחד שאנחנו מיעוט בארצנו, שאתם מבטלים לנו את שעון הקיץ והשרה להגנת הסביבה מפרידה לנו את כל החופים במדינה?"

"לא ביטלנו את שעון הקיץ, להפך, אחרי שנים של מריבות הסכמנו שיהיה שעון קיץ רוב השנה, למרות שזה ממש תוקע אנשים שרוצים להתפלל לפני שהם יוצאים לעבודה וגם גורם לזה שליל הסדר יתחיל כשהילדים כבר גמורים מעייפות. ואתם יודעים טוב מאוד שסילמן לא מפרידה חופים, היא בסך הכול עושה פיילוט בחלק מהגנים הלאומיים כדי לאפשר שעות מאוד מוגבלות של רחצה נפרדת, זה הכול".

"היא פנאטית ביביסטית שמביאה עלינו את איראן".

"מעניין, כשהיא הייתה יושבת ראש הקואליציה של בנט ולפיד אמרתם שהיא הקול השפוי של ישראל היפה. ואיך הגענו לסילמן כשבכלל עוד לא יצאנו ממצרים?"

"אם לא נצא ממצרים לא נצטרך להגיע לסילמן".

"ואם כן נצא?"

"אז נכסח אתכם במלחמת אחים".

"בסדר", אמר הרוב הדומם, "בואו נתפשר".

"סבבה", אמר האספסוף, "הנה פשרה: נשארים עבדים במצרים וממחר אתם גם הולכים לקושש את התבן בעצמכם".

"חשבנו יותר בכיוון של לזבוח במשך שלושה ימים ואז לחזור".

"אין מצב".

"בסדר, אז רק הוועדה לבחירת שופטים".

"תשכחו מזה".

"לפחות תנו לנו להשתתף קצת בקבלת ההחלטות מדי פעם".

"לא יקרה", אמרו המתנגדים והלכו לחסום את נתיב"ג כדי שאף אחד לא ייצא לסיני בפסח. הם עשו עוד תהלוכות של סיפורה של שפחה כדי שכולם יבינו מה הם באמת רוצים להיות וגם הכריזו על עוד יום שיבוש, שזה במצרים עתיקה סיבוס, כרטיס ההטבות שבמסגרתו אפשר לשבת על סיר הבשר ולאכול את כל הקישואים והאבטיחים והחציר והבצלים והשומים של מצרים, בבחינת אכול ושתה כי מחר חוזרים להיות עבדים של פרעה. כנראה עוד לא הגדשה סאת הייסורים, עדיין לא הגענו לשלב של וידעקו ותעל שוועתם. אולי בעוד שנה, או ארבעים, או ארבע מאות. מי יודע. ●

צילום: שאטרסטוק

"אם נצא ממצרים זה יהיה קץ הדמוקרטיה!" זעק האספסוף מצרים

"ונגיד שנצליח לעבור את המדבר", אמרו המתנגדים, "מה אז? נכבוש עם אחר? נקים מדינה? נלך לצבא? נילחם בטרור וביוקר המחיה? ניכנע לבירוקרטיה? וכל זה בשביל מה, בשביל לגלות יום אחד שאנחנו מיעוט בארצנו, שאתם מבטלים לנו את שעון הקיץ והשרה להגנת הסביבה מפרידה לנו את כל החופים במדינה?"

הרוחות סערו באותו לילה אביבי בארץ גושן, כשהאספסוף שוב נעמד עם דגל ומגאפון ליד מגדלי פיתום ורעמססריאלי, חסם את הצומת בצעקות "אנחנו האור, חוסמים את האור" ולא איפשר לאף עבד לעבור.

"נו מה, שוב?" שאלו העבדים בייאוש, "אתם חוסמים פה כל שני וחמישי".

"ומוצ"ש, ושלישי ומתי שבא לנו", ענה האספסוף.

"אם לא נגיע לעבודה המצרים יהרגו אותנו", התאוננו העבדים.

"לא יהרגו אתכם, מקסימום יכבידו עליכם את העבודה וזה מגיע לכם", אמרו החוסמים, "תלמדו לעבוד קצת, פרוזטים. נרפים אתם, נרפים".

אחד העבדים הניח את ערמת התבן וניגש לדבר על לב המוחים.

"אלימות!" צעק האספסוף, "ביביסטים!"

"אני רוצה להבין", מוחה העבד את הזיעה מעל פניו, "מה הבעיה שלכם?"

"אתה", הם אמרו, "הפוליטיקאים שלך שרוצים להוציא אותנו ממצרים כדי להשליט עלינו דיקטטורה".

"מצרים היא הדיקטטורה", לחשו העבדים, "אנחנו רוצים לצאת מעבדות לחירות".

"חירות היא עבדות!" צעק האספסוף, "מלחמה היא שלום! בערות היא כוח!"

"מי אמר את זה?" נבהלו העבדים.

"פרעה", אמרו המוחים, "וג'ורג' אורוול".

אוכל שעבדים לא מכירים

המשבר הגדול החל כשבני ישראל נאנחו מהעבודה הקשה ופנו למנהיגיהם כדי שיעשו כבר איזו רפורמה או משהו במקום לריב זה עם זה כל היום. המנהיגים באמת קלטו את המסר והחלו להרהר באפשרות להוציא את העם לחירות, אבל אז התעורר הערבירב ופנה לאספסוף שהזהיר את העם שהמנהיגים מבקשים להוציא אותו ממצרים רק כדי לשעבד אותו לדת חשוכה וקנאית, שבה הריבון הוא העם ולא היועצת המשפטית לממשלה.

"אם נצא ממצרים זה יהיה קץ הדמוקרטיה!" זעק האספסוף בגרון ניחר, "במקום להיות בני חורין אצל פרעה אנחנו נהיה עבדים של ביבי! אתם יודעים מה יקרה אם נצא ממצרים?"

"מה?" שאל העם בחרדה.

"החרדים ישתלטו עלינו! יסקלו אנשים ברחובות! נהיה חייבים לאכול קיגל בשבת וכל הנשים ייהפכו לשפחות!"

"אבל גם עכשיו כולנו עבדים וכל הנשים שפחות".

"אתם לא מבינים, לא ייתנו לנו לאכול טוסטים בפסח!"

"מה זה פסח?"

"זה חג שנצטרך לחגוג אם נצא ממצרים. ועוד עם כל המשפחה!"

"אוי ואבוי! רגע, ומה זה טוסטים?"

"זה אוכל שעבדים לא מכירים".

"אז אם נצא ממצרים נוכל לאכול טוסטים כל השנה, רק לא בפסח?" "אתם לא מבינים מה מדברים איתכם?! תהיה דיקטטורה! כוחות האופול! וולדמורט! הביביסטים יחליטו על עצמם במקום שאנחנו נכפה עליהם את דעתנו!"

"הלך עלינו", התרגש העם, "ניתנה ראש ונשובה מצרימה".

"בבוזים, אנחנו עכשיו במצרים. העניין הוא שלא נצא".

"אז מה אנחנו צריכים לעשות?"

"לצאת לרחובות".

"אבל אמרתם שלא נצא".

"לא ממצרים! לרחובות!"

"רחובות זה במצרים? לא ליד עקרון?"

"איזה עם קשה עורף. אתם רוצים דיקטטורה?!"

האנשים שמעו דיקטטורה ומיד יצאו לרגל באוהליהם, למרות שלא היו לגמרי סגורים מה זה לרגל ולמה לצאת מעבדות לחירות זו דיקטטורה, אבל עם אספסוף לא מתוכננים כי האספסוף תמיד

על רקע ההצלחה בשנים הקודמות: עשרות אלפים השתתפו ביריד הקניות הגדול HAPPY אשמורת DAYS

המיועד לחברי מועדון אשמורת
מבית הסתדרות המורים

במשך ארבעה ימים מקריית שמונה ועד אילת, נהנו אנשי החינוך, בני משפחותיהם וגמלאי הסתדרות המורים מחגיגת מבצעים והנחות בלעדיות ב-16 מרכזי קניות וקניונים ברחבי הארץ

למעלה מ-250 אלף עובדי הוראה בני משפחותיהם וגמלאי הסתדרות המורים, עם מחזור סליקה שנתי של למעלה מ-10.5 מיליארד שקלים. בחודש אפריל בשנה שעברה, חתמה אשמורת על הסכם המשך התקשרות עם ישראל כרטיס לנשיא השנים הבאות, אשר כלל תנאים משופרים. באשמורת דיווחו על הצטרפות של מאות מחזיקי כרטיסים חדשים כשבוע בלבד לפני תחילתו של היריד.

יפה בן דויד, מזכ"לית הסתדרות המורים ציינה כי "לאורך כל השנה מועדון אשמורת פועל לרווחת חברי הסתדרות המורים ובפרט בתקופות החגים במטרה לייצר לעובדי ההוראה שלנו הזדמנויות נוספות ליהנות מהטבות, מהנחות ומחוויה שיש מי שדואג להם, יש מי שרואה אותם ועסוק לאורך כל השנה בחשיבה איך לשפר ולפעול למענם. עשרות אלפי עובדי ההוראה שנרשמו מראש ליריד הם ההוכחה שאנחנו פועלים נכון ורואים כל הזמן את רווחתם האישית, שהיא חלק משמעותי בתחושת הגאווה שיש להם כעובדי הוראה בישראל".

ארי שטינברג, מנכ"ל אשמורת מבית הסתדרות המורים: "זאת זכות עבורנו לארגן את היריד לציבור היקר המגדיר בכל יום מחדש את המשמעות של מסירות ונתינה. היריד מוכיח את כוח הקנייה של ציבור עובדי החינוך, ההוראה ומשפחותיהם. מספר הפניות אלינו ממרכזי מסחר וקניונים ממשיך להיות בעלייה מאז התחלנו לקיים את היריד. הצטרפותם של מאות מחזיקי כרטיסים חדשים כשבועיים בלבד לפני התחלת היריד מדבר בעד עצמו".

שמונה, אריאל ובעוטף עזה, שבהן חילקו מתנות.

HAPPY אשמורת DAYS הוא יריד הקניות הגדול בישראל, המתקיים פעמיים בשנה - כשבוע לפני ראש השנה וכשבוע לפני פסח. היריד הראשון התקיים בפסח בשנה שעברה ונעשה בשיתוף עם קניוני קבוצת עזריאלי ומתחמי קניות נבחרים.

כיום מחזיקים בכרטיסי אשראי 'אשמורת'

בפעם השלישית ברציפות, אשמורת מקיימת את יריד הקניות הגדול ביותר בישראל - HAPPY אשמורת DAYS. היריד חל במשך ארבעה ימים ב-20.3 עד ל-23.3 והתקיים השנה במספר שיא של 16 קניונים ומרכזי מסחר ברחבי הארץ. ביריד השתתפו עשרות אלפי אנשי הוראה ובני משפחותיהם, לצד גמלאי הסתדרות המורים, אשר קנו מוצרים בעשרות מיליוני שקלים. במסגרת היריד נהנו מחזיקי כרטיסי אשראי 'אשמורת' ממבצעים והנחות בלעדיות בקניונים ובמרכזי המסחר המשתתפים ביריד.

השנה נהנו באי היריד מפריסה ארצית חסרת תקדים מקריית שמונה בצפון, דרך גוש דן, הבירה ירושלים, ועד אילת.

בדומה לירידים קודמים, מלבד הנחות ומבצעים בלעדיים נהנו עובדי ההוראה ממתנה יוקרתי בשווי מאות שקלים אשר חולקה בעמדות ממותגות של אשמורת בקניונים ובבתי המסחר המשתתפים ביריד. בנוסף, המועדון ארגן השנה עמדות ניידות לחברי המועדון בפריפריה הרחוקה: בקריית

חג הניקיונות או חג הקניות?

עם התגברותה של תרבות הצריכה נשזרו ימי הניקיונות הקדחתניים בלא מעט מסעות קניות, שחלקם הגדול כנראה מיותר. הצעה למחשבה חדשה על חיינו כצרכנים שטופי תודעה

אתגרים מובנים. ההכרה בכך היא תחילתו של הפתרון.

אנחנו משרתים את המוצר

נתחיל בגילוי נאות. אני לגמרי חלק מהסיפור ולא רק כצרכנית, אלא כמי שמתפרנסת מעיתון חינוכי שתלוי בפרסומות. ככה העולם עובד, אי אפשר לשנות אותו. אבל אפשר יחד לנסות ולהתבונן בו בצורה מושכלת.

הרב אמנון דוקוב, ר"מ ביישובת ההסדר בעתניאל, פרסם לאחרונה חוברת, או בעצם פרקים מתוך ספר שעתיד לראות אור וייקרא 'לברכה ולא לקללה' - תורה של חברת השפע. הספר עוסק בנושאים האלה של צרכנות, ושוף אור על העובדה שאנחנו עומדים מול מפעל גדול ורב שנים שמטרתו לגרום לנו לצרוך ללא הפסקה.

עם ישראל נועד ליהנות מהשפע, מברכת השם, מזכיר הרב דוקוב. אנחנו לא עם סגפני שמתנזר מהחיים, אבל השאלה היא איך עושים את זה נכון. הרב דוקוב הולך אחורה להיסטוריה ומתאר איך חברו פסיכולוגים לאנשי הפרסום. אלה הביאו לכך שמוצרים לא יהיו בשבילנו רק צורך פיזי, אלא צורך נפשי. נכון, ריח של ספר חדש משמח ומנחם לא רק בגלל פרסומת. אבל החידוש הוא בכך שיש מי שדוחף אותנו לשם. אם הפרסומת מצליחה לשכנע שהיא תספק לנו צורך נפשי באמצעות חפץ פיזי - היא עשתה את שלה. התוצאה, כותב הרב דוקוב, היא שאנחנו משרתים את המוצר ולא הוא אותנו.

"אחת הסיבות להצלחה המסחררת של הפסיכולוגיה הצרכנית", כותב הרב דוקוב, "היא העובדה שאנו מסרבים לקבל את העובדה שהחלקים הלא מודעים משפיעים מאוד על הקנייה שלנו". הרי אנחנו מחונכים לחשוב שאנחנו רציונליים, ולכן כל תמוררי האזהרה שלנו בעת קנייה שמגיעה מתוך תחושות ודחף - כבויים.

כדאי לזכור, כותב הרב דוקוב, שהצרכנות בנויה על חוויית חוסר ואי סיפוק מתמיד. כל צריכה זורעת את הזרע לצריכה הבאה. זה מתוכנן ומתוכנן ומכוון אלינו ללא הפסקה. מכירים את האופנה המתחלפת מדי שנה? למשל זה. הוא מאריך ומקיף את הנושא, אבל אי אפשר בלי להתייחס לפן הקהילתי.

מכירים את זה שאי אפשר לעשות אירוע ברמה פחותה מכולם כי לא נעים? ומה עם אירוע כמו של כולם? לפעמים זה לא מספיק. אז מה עושים? דוחקים טיפה את הסטנדרט כלפי מעלה. אנחנו חיים בתוך חברה שגורמת לנו להגדיר מה הוא הנורמלי. אדם שגר בקהילה שבה לכולם יש שתי מכוניות ולו יש מכונית אחת ירגיש עני, אבל אם יגור בקהילת נטולת רכבים ירגיש שהוא עשיר גדול.

אבל קהילה יכולה גם להיות חלק מהריפוי של תחלואי תרבות הצריכה, כותב הרב דוקוב. היא יכולה להנהיג סטנדרטים אחרים, נקיים, והיא גם מספקת לחבריה שייכות, אהבה, ערכים ורוח, צרכים שחסרים לאנשים רבים בעולם המערבי ובגללם הם בוחרים בשופינג.

ומה עם הפתרונות? אלה מתחילים בחשיבה פנימית עמוקה מה מסב לנו אושר אמיתי ועל מה באמת בנוי הדימוי העצמי שלנו. שאלות קשות ומבלבלות, אבל אולי המשבר הכלכלי הוא בכלל הזדמנות להעמקה. אז כדאי להתחיל לחפש בחורים ובסדקים, והלוואי שנצליח לצאת לחירות גם מהשעבוד הזה. ●

איור: שאול גרד

נכון, ריח של ספר חדש משמח ומנחם לא רק בגלל פרסומת. אבל החידוש הוא בכך שיש מי שדוחף אותנו לשם. אם הפרסומת מצליחה לשכנע שהיא תספק לנו צורך נפשי באמצעות חפץ פיזי - היא עשתה את שלה

רדיו, ערוץ מוזיקה. השדרנית בוחרת למאזינים שירים נעימים, זורמים, שמנקים את הראש. בחריצים שבין ההתחלות והסופים היא משיחה את מה שעל ליבה לאור אירועי השעה. לא, היא לא מתכוונת לחדשות העולם שבחוץ אלא לחדשות מעגל השנה, לניקיון, למיון ולסידור שכולנו התחלנו להיות עסוקים בו, או דוחים אותו לפי שעה. "לא חייבים לזרוק את כל הבגדים שאתם כבר לא משתמשים בהם או את הרהיטים שאתם רוצים להחליף", היא אומרת וממשיכה: "אפשר לתרום אותם לנוזקים או לחנויות יד שנייה. יש מי שיוכל למצוא בהם שימוש". וואלה, אני מהרהרת, רעיון. אבל אז, מיד אחרי שהיא מסיימת, נשמעת החסות: "התוכנית בחסות קניון (השלימו לבד, אני באמת לא זוכרת), המקום שבו תוכלו לקנות את כל המתנות לפסח".

הבנתם? להוציא מהבית את כל מה שלא צריך, לא משום שבאמת יש לנו הרבה יותר ממה שאפשר ללבוש ולנעול ולתלות על הקיר. אלא כדי שנוכל לפנות מקום לכבודה חדשה שנקנה במיטב כספנו במכירות המתקיימות ממש כאן ועכשיו. צריך? לא צריך? זה לא משנה. יש מקום - אפשר לחגוג.

מהרגע שפורים נגמר זה מתחיל. שטף פרסומות מציף אותנו מכל עבר: שלטי החוצות, הרדיו, הטלוויזיה והעיתון, הרשתות החברתיות שיודעות מי אנחנו ומה אנחנו אוהבים ומגישות לנו את הפרסומת אפילו אם רק הזכרנו את המותג בשיחה אקראית עם חברה. ויש עוד כלי פרסומי חזק מאוד - הווטסאפ הקהילתי. זה שמזכיר את המכירות שיש היום ומחר ומחרתיים, ובלי כוונת מכוון מטפס מחשבות על שופינג וסטנדרטים.

מכל פינה נשמע ה"רק היום" המלחיץ. המבצעים הם רק עד ערב החג, וכבר מזמן התכוונו להחליף את הספות שמתיישבים עליהן אבל אין מצב לקום מהן. והנה יש מבצע על בר מים שאנחנו חייבים לעצמנו וכבר כל השכונה רכשה. וכדאי לתת מתנה מכובדת להורים המארחים, כי מגיע להם, והאמת היא שגם לנו מגיע איזה צ'ופר על העבודה האינטנסיבית של כל השנה ועל הניקיונות לפסח. ואיך אפשר שהילדים יישבו לסדר בבגדים לא חדשים (ויסיימו אותו בחולצות ספוגות מייץ ענבים).

בואו נודה על האמת. פסח הוא מזמן לא רק חג הניקיונות אלא עוד אחד מחגי הקניות. הוא אולי זמן של ניקיון מחמץ, אבל יש בו חשש גדול מהחמצה. החמצת המבצעים, החמצת האופנה, החמצת הסטנדרט הקהילתי, המשפחתי, וכן, גם האישי. וזה לא פשוט בכלל.

אם נביט לחשבון הבנק בעיניים ניזכר שפסח הוא חג יקר עוד לפני מסעות השופינג. כל מי שעושה חג בבית ואפילו באופן חלקי צריך להצטייד בכלים, במצות וברשימה אינסופית של מצרכים כשל"פיים. השנה החג יהיה עוד יותר יקר בגלל האינפלציה ועליית המחירים. המשכורות, כולנו יודעים, לא עלו בהתאם וכל מי שיש לו משכנתא או הלוואה כלשהי מרגיש את זה בכיס. יש כאלה שבשבילים זו מכה קלה בכנף, בשביל אחרים מדובר בבור הולך וגדל.

יש היום הרבה שיח על התנהלות כלכלית. אבל נדמה שעוד לפני הטבלאות והחישובים כדאי להכיר את המנגנונים שהביאו אותנו עד הלום, עד שהפכנו לחברה צרכנית חסרת מנוחה. עידן השפע מאפשר לנו להרים ראש מעל ההישרדות היומיומית ולעסוק ביצירה, בפיתוח החשיבה ובערכים. אבל יש בו גם

בית פרטי 4 חד'

החל מ- **1,790,000 ₪**

דירת גן 4 חד'

החל מ- **1,760,000 ₪**

דירת 4 חד'

החל מ- **1,490,000 ₪**

דירת 4 חד'

החל מ- **2,000,000 ₪**

בית פרטי 4 חד' על מגרש חצי דונם

2,485,000 ₪

דירת גג 5 חד'

החל מ- **1,690,000 ₪**

הריזהב

לפרטים: ***5736**
חפשו בגוגל: הרי זהב

הפרויקטים של הרי זהב במגוון יישובים איכותיים
בתי פרטיים ודירות גדולות שעושים חשק לארח ולהתארח

"העיסוק במקדש פותח לי
כבר עכשיו חיים אחרים, חיים
פי מיליון יותר שמחים ומלאים
בתוכן". חנה שנהב

היזהר היזהר מקדש

מאז ששמעה כילדה על חלומות המקדש של סבתה, ידעה חנה שנהב שזו השליחות שלה.
כשגילתה שאין ספרי ילדים בתחום, השקיעה שנים ארוכות בלימוד וכתיבה וגם סכומים שלא
ידעה איך תחזיר, והתוצאה הייתה סדרת ספרים פופולריים שמחברים את הילדים למקדש.
הפסטיבלים והסדנאות שלה סוחפים כיום מאות משתתפים אל ריח הקטורת ולחם הפנים,
והיעד הבא הוא הנגשת המקדש גם למגזר הכללי

יוסף ארנפלד // צילום: נעמה שטרן

"אני רוצה שאנשים יחוו את החוויה הזאת, שדרך בית המקדש נפתחים לנו המון עולמות פנימיים". פסטיבל המקדש

צילום: חנה שנהב

אחד מזיכרונות הילדות החזקים של חנה שנהב הוא מסכתא שלה, שעלתה ממרוקן. "היא הייתה סבתא מיוחדת. מדי פעם כשהייתי ישנה אצלה, היא הייתה קמה בבוקר ומספרת לי שהיא חלמה על בית המקדש. הייתי מבקשת ממנה לתאר מה היא ראתה והיא תיארה לי בהתלהבות לפרטי פרטים איך הוא נראה. היו לה עיניים כחולות גדולות, וכשהיא הייתה מספרת הן היו נהיות ענקיות. היא הייתה פשוט מאושרת. שנים רבות לאחר מכן, כשמכון המקדש התחילו להוציא את ציורי המקדש, עשיתי הצלבות, ומתברר שהיא אמרה דברים נכונים".

החלומות הצבעוניים של סבתה היו לימים אחד היסודות לעיסוק האינטנסיבי של שנהב בנושא המקדש והחיים שהיא מבקשת להפיח סביבו כבר 25 שנה. החל מסדנאות שהיא מעבירה במוסדות ובקהילות, פסטיבלים בנושא המקדש לכל המשפחה, תיאטרון בובות וכתובת ספרי ילדים, שהאחרון בהם, 'אבן פלא למקדש', ראה אור לאחרונה. על אף שהיא אמא לעשרה ילדים ומורה במשרה מלאה המתגוררת בעיר שדרות, ביקשנו לקיים את הריאיון בירושלים שבין החומות, סמוך ונראה למקום המקדש. ההשראה שהיא מקבלת מהמקום מורגשת היטב לכל אורך השיחה.

לגלות את המקדש בעכו

שנהב (52) נולדה בירושלים וגדלה בקריית ארבע. "עברנו לשם כשהייתי בכיתה ב', כך שהילדות שלי יונקת ממערת המכפלה. חוויית ילדות מצחיקה שאני זוכרת עד היום הייתה כשקנו לי נעלי שבת חדשות. ביקשתי מאבא שלי שיעיר אותי מוקדם בשבת בבוקר וירדנו למערת המכפלה, הראיתי לאבות ולאימהות את הנעליים. ממש ככה גדלנו, בתום ובטוהר. גדלתי על הרבה סיפורי תנ"ך בילדות מאבא ואמא. אבא שלי, ראובן אזולאי, הקים את תלמוד התורה בקריית ארבע ואמא שלי תמיד הייתה עם תנ"ך ביד. ערש הילדות שלנו היה בית המקדש, שאני חיה ונושמת כל הזמן".

בתקופה נעוריה החליטה ממשלת ישראל על פינוי חבל ימית, גירוש תושביו והחרבתו. גם משפחת אזולאי הייתה בין המשפחות הרבות שירדו לחזק. "גדלתי במשפחה שאוהבת מאוד את ארץ ישראל, ועם ישראל מאוד חשוב ויקר לה. במעשים, לא רק בדיבורים. הגאולה הייתה מאוד נוכחת בבית. המעבר מירושלים לקריית ארבע היה אחרי שההורים קנו בית בירושלים, הם החליטו לעבור מסיבות של חינוך ויישוב הארץ".

לאחר שנישאה חנה בגיל צעיר לרב יעקב ישראל שנהב, שהיה בזמנו אברך בישיבת מרכז הרב, הם קבעו את מושבם בקריית ארבע. מבחינתה, הרצון היה להישאר סמוך לאבות ולאימהות עוד שנים רבות, במיוחד אחרי שרכשו דירה בגבעת האבות, אך הדברים התגלגלו קצת אחרת. "חברים של בעלי ממרכז הרב לחצו שנעבור לעכו. אמרתי: קנינו בית, יש לנו ארבעה ילדים לגדל, זה לא רלוונטי בכלל. אבל בסוף הרגשתי שזה כמו 'קול דודי דופק', והתביישנו לסרב להם", היא נזכרת. "הייתה לי חברה שאמרה: קיבלתם את כל הטוב בבתיכם שגדלתם בהם - זה לא בשביל עצמכם, לכו תיתנו מזה. אחרי מה שהיא אמרה, כבר הרגשתי מאוד לא בנוח להישאר בבית שלי".

כך מצאה את עצמה משפחת שנהב הצעירה מצפינה לעכו והופכת לאחת המשפחות המייסדות של הגרעין התורני בעיר, עוד לפני

שהוקמה שם ישיבת ההסדר. באופן מפתיע, דווקא שם התחברה חנה מחדש לנושא המקדש באופן שהבעיר את נשמתה, עד עצם היום הזה. "באחד הימים הגיע אלינו מרצה ממכון המקדש, שהרצה על עבודת הכהן הגדול ביום כיפור. באותו לילה לא נרדמתי מרוב התרגשות. השקופיות שהוא הקרין עם ציורים של בית המקדש עמדו לי כל הלילה מול העיניים. בבוקר, אחרי ששלחתי את הילדים, התקשרתי למכון המקדש כדי לברר אם יש איוושה השתלמות שהם מציעים לציבור. הם אמרו שלא, אז ביקשתי שתהיה".

במכון המקדש נענו לבקשתה וארגנו את ההשתלמות הראשונה שלהם. "הביאו לנו את הרבנים הכי טובים, עברנו עשרה ימים של עונג צרוף במכון המקדש. למדנו עם הרב ישראל אריאל ועם הרב מקובר. הייתה חוויה מאוד עוצמתית. חזרתי הביתה עם כל האורות האלה ואמרתי: אני רוצה שהילדים שלי יידעו על בית המקדש. עשיתי חפירה רצינית, ולא מצאתי ספרים לילדים על בית המקדש. התקשרתי למכון המקדש והם אמרו שלא ידוע להם שיש כאלה. בסוף פשוט הבנתי שאין שום ספרים לילדים על בית המקדש. נתתי להם לקרוא מהספרים של הגדולים, אבל גם לא הרגשתי שאני מצליחה להעביר להם את החוויה. פתאום נפל לי האסימון: אם אין ספרים על בית המקדש לילדים, אצטרך לעשות זאת בעצמי! בהתחלה ממש נבהלתי - הרגשתי כאילו מפילים עליי משהו נורא מכביד. אני לא סופרת, אני לא יודעת איך עושים את זה, אין לי מושג, אני לא מהתחום".

למרות החששות הכבדים, שנהב יצאה לדרך. "מזל שלא ידעתי מה אני הולכת לעבור", היא מחייכת. "במשך שלוש שנים למדתי על בית המקדש, ורק אז התחלתי לכתוב איוושה עלילה, שהיה לי די קשה לכתוב אותה. אני בן אדם מאוד רצינוני, התואר הראשון שלי הוא במתמטיקה. היה לי חשוב לעבד את החומרים, לדבר את הנושאים של בית המקדש בשפה של ילדים, כדי שילד שיקרא את הספר יכיר מצוין את בית המקדש. רק אחרי שידעתי בדיוק איווה מידע אני הולכת להעביר ואיך לעשות את זה, רקמנו את העלילה כדי שזה יוכל להיות מונגש לילדים. בהמשך נולד הרעיון שיהיה בספר עמוד מושגים ולצידו העמוד של העלילה. אם הורה שלא יודע כלום על בית המקדש יספר את הספר, והילד ישאל אותו שאלות - זה יהיה נורא מביך.

הכנסתי בספר הראשון 32 מושגים, שהם כמו אנציקלופדיה קטנה של בית המקדש".

בהמשך עברה המשפחה למושב בדרום. שם, באחת המדרשות לחזורות בתשובה שבה לימדה שנהב, היא שיתפה את התלמידות בספר שמתבשל אצלה. אחת הבנות קמה והציעה בפשטות לאייר את הספר. "זה מאוד ריגש אותי, ואמרתי לה: בואי תציירי קודם כול את הדמות של הילד, ונראה איך אנחנו מתקדמים. פחדתי שהיא תיקח את זה למקום שאני לא רוצה. קשה לשחרר יצירה. אחרי שבוע היא חזרה אליי עם הדמות של הילד, וזה היה בדיוק כמו בחלומות. אמרתי לה: תציירי גם את האבא ואת הגדי, ורק אחרי ששלוש הדמויות היו מצוירות העזתי לשחרר את הספר ולתת לה לצייר הכול".

שנה של "ברוגז" עם הספר

כשהספר והאיוורים באמתחתה היא עלתה לירושלים וקבעה פגישה במכון המקדש, במטרה שיוציאו לאור את הספר. "הייתי בטוחה שסיימתי את הספר, ובאתי אליהם כל כך שמחה ומאושרת, אבל יצאתי משם כל כך מבואסת", היא משחזרת. "הם אמרו לי: מה פתאום! זה לא אמור להיראות ככה. את בית המקדש מגישים לילדים ברף הכי גבוה. הייתי ממש מאוכזבת. בשבילי זה היה קשה, אבל הם אמרו דברים נכונים. הייתי ממש בתמימות. לא ידעתי שצריך גרפיקאית ושצריך צביעה ממוחשבת.

"במשך שנה הייתי ברוגז עם הספר ואחרי שנה אמרתי לעצמי: שלוש שנים כבר השקעת, נתת את זה לכל הרבנים של המכון. הם כבר העירו לך, וכבר עיבדת את זה - יאללה, בואי תקדישי עוד. בסוף הוצאת הספר לקחה שבע שנים של עבודה. גם עבודת מחקר וגם ללמוד בכלל איך מוציאים

ספר - דברים שלא ידעתי בכלל".

מי הוציא אותו לאור בפועל?

"זה גם היה סייעתא דשמיא", קובעת שנהב. "בעלי הלך לבעלים של הוצאת דני ספרים שנמצא קרוב אלינו, והוא האמין בספר. עשינו פשוט חצי-חצי על הוצאת הספר, לקחנו הלוואה מהבנק. בשבילנו זה היה סכום בשמיים, אבל ידעתי שאני חייבת לעשות את זה, שזאת השליחות שלי. ככה גם שכנעתי את הבנקאית לתת לי הלוואה. 'איך 16,000 שקל על ספר?' היא לא הצליחה להבין, ואמרה: 'אם הספר לא יצליח?' אמרתי לה: 'זאת השליחות שלי, ואני חייבת לעשות אותה. אם את רוצה לעזור לי, תהיה לך את הזכות'. היא קמה מהכיסא בקפיצה והלכה לשכנע את המנהלת. 16 דקות היא עמלה כדי לשכנע אותה, עד שהצליחה. זה היה פשוט מדהים. הרגשתי שהקב"ה פתח לזה את הפתח. ברוך השם הספר נהיה רב מכר בתוך פחות משנה. הדפסנו אלפיים עותקים, אחרי כן עוד אלף, וכן הלאה".

הספר הראשון, 'יואש עולה למקדש', יצא לאור בדיוק לפני 13 שנה. "הבן שלנו חוגג בר מצווה, וזה היה בסוף ההיריון איתו", היא מתמוגגת מהסנכרון בין התאריכים. "אנחנו חוגגים ביחד עם הילדים. בחופשת הלידה של הילדה האחרונה שלנו, העשירית, כתבתי את הספר השני, 'פסח במקדש'. פה כבר התהליך היה הרבה יותר פשוט, כי ידעתי לקראת מה אני הולכת".

אילו תגובות את מקבלת מהורים?

"התגובות שקיבלתי היו כל כך נלהבות", היא מתארת. "לא הייתי בתוך העולם הזה בכלל. באמת לא ידעתי אם הספר טוב או לא. עד היום אנשים שולחים לי סרטונים איך הילד יושב וקורא בספר. איך הילדים רוצים דווקא את הספר הזה. אימהות סיפרו לי שיש ילדים בני שלוש < שיודעים את הספר בעל פה, לא האמנתי".

"התואר שלי הוא במתמטיקה ובתנ"ך. הייתי מאוד מרובעת ומקובעת. מה שבית המקדש עשה לי זה שפשוט נפתחתי לעולם האומנות, כי בית המקדש הוא כל כך יפה. פתאום נפתחתי לכל העולמות של המוזיקה. התחלתי להתעניין בכל מיני סוגים של ריחות שהיו בבית המקדש. העיסוק בבית המקדש נתן לי מרחב עצום של שמחה והרבה עולמות עשירים ויפים"

אם לארבעה ילדים צריכה את עזרתנו

אנו מבקשים את עזרתכם עבור אישה צעירה אם לארבעה ילדים, שחייה נעצרו כשהתברר שהאדם אליו היא נשואה, לכאורה אברך עדין, הסתיר ממנה במשך שנים את עובדת היותו מכור להימורים. לצערנו המציאות אילצה אותם להפרד, אבל אז נודע לה שלאורך השנים העמיס עליה חובות, לקח בשמה הלוואות ומאז הוא מתעמר ורודה בה.

האמא וילדיה נמצאים תחת ליווי גורמי הרווחה וליווי כלכלי מקצועי, עלות הטיפולים הנפשיים, כמו גם עלות הליווי המשפטי גדולים מאוד, ולמרות הסיוע מהרשויות שהיא מקבלת, היא מתקשה לעמוד בתשלומים ובפירעון החובות.

קרונו הוקמה לשיקום המשפחה בעיקר לסגירת חובות העבר ועזרה לתקופה הקרובה.

בעזרתכם נוכל לתת למשפחה תקווה גדולה ולעלות אותם על דרך המלך.

**לתרומות סדקו | או בטל.
את הברקוד | 052-4878865**

אחרי ההצלחה הראשונית שנהב המשיכה הלאה בכתיבה, אבל חששה להוציא לאור. "אחרי הספר השני, כשכבר הבנתי שזה תהליך כל כך קשה, פשוט כתבתי ארבעה ספרים למגירה".

אם ספר הופך לרב מכר, זה לא מכסה את העלות?

"זה מכסה, אבל ההוצאה של 30,000 שקל כדי להוציא ספר באה בבת אחת, לעומת ההכנסות שמגיעות לאט לאט", היא מחדדת. "בסוף זה נבלע בחשבון הבנק. למרות זאת, לכל אורך הדרך אנשים שואלים אותי: מתי יוצא הספר הבא? על מה הספר הבא? מתי ייצאו עוד ספרים? זה עודד אותי. סימן שזאת הדרך הנכונה, ושצריך לעשות את זה ולהשקיע. הבנתי שדלתות לא נפתחות בבום, אלא כל פעם עוד קצת ועוד קצת, ובסוף הדלת נפתחת". כאמור, בימים אלה יצא לאור ספרה השלישי, 'אבן פלא למקדש'.

"מחכים כל השנה לפסטיבל"

לצד הספרים שהוציאה מפיקה שנהב פסטיבל בנושא המקדש לכל המשפחה. "כשעברנו לשדרות ביקשו ממני לעשות פסטיבל לגרעין התורני. שאלתי אותם כמה אנשים בערך יבואו. אמרו: באירוע הכי גדול שהיה בשדרות לקהילה, הגיעו 180 איש. קחי את זה בחשבון, הם אמרו לי, תעשי אירוע ל־120 איש. באינטואיציות שלי, כשאני יודעת כמה אנשים אוהבים את בית המקדש, בניגוד לכל הסטיגמות, הכנתי חומרים ל־220 איש. אבל נתתי להם הצעת מחיר לפי 120, כדי שלא יצחקו עליי".

"ה' סייע בידי שבין הצעת המחיר שנתתי להם ובין האירוע היה פסטיבל מרשים ומושקע של קיימות בפארק עזריאלי - פעם ראשונה שראיתי איך זה אמור להיראות. ואז החלטתי ללכת על פסטיבל בענק, שבכלל מה שתמחרתי אפילו לא שילם את העלויות. הבנתי שזאת ההזדמנות שלי לעשות משהו יוצא דופן, שאין בעולם עדיין. הכנתי עשר סדנאות, כמו למשל סדנת הקטורת - ילדים באים, מקבלים קינמון וציפורן, שהם סממנים אמיתיים מהקטורת, יושבים וכותשים את הקטורת. תוך כדי אומרים איתם ביחד: הדק היטב, היטב הדק. יש גם ריח טוב. זאת גם פעולה מאוד כיפית והילדים פשוט לא רצו לעזוב. פתאום אני רואה אבות שמתנגבים ועושים, וגם אימהות", היא מתארת.

"אימהות סיפרו לי שיש ילדים בני שלוש שיוודים את הספר בעל פה". ספרי הילדים של שנהב

"בשבילנו זה היה סכום בשמיים כדי להוציא ספר, אבל ידעתי שזאת השליחות שלי. ככה גם שכנעתי את הבנקאית לתת לי הלוואה. 'ואם הספר לא יצליח?' היא שאלה. אמרתי לה: 'זאת השליחות שלי. אם את רוצה לעזור לי, תהיה לך את הזכות'. היא קמה מהכיסא בקפיצה והלכה לשכנע את המנהלת עד שהצליחה. הרגשתי שהקב"ה פתח לזה את הפתח"

פנימיים והמון עושר".

מקדש לא לדוסיים בלבד

שנהב היא אמא לעשרה ילדים ומחנכת במשרה מלאה בבית ספר היסודי ראשית בשדרות. היא מתקשה להסביר כיצד היא מצליחה לתמך בין שלל העיסוקים. "אני עושה מה שביכולתי", היא אומרת בפשטות. "אני לא חושבת על זה. עד שהילדים גדלו לא נגעתי בשום דבר. הייתי בשבילים בבית במאה אחוז. בלילות הייתי כותבת ספרים על חשבון הזמן שלי". מאז שהילדים גדלו היא עוסקת בנושא המקדש בצורה אינטנסיבית יותר. את הסדנאות והצגות הילדים שמרכיבות את הפסטיבל השנתי היא מעבירה בנפרד לאורך כל השנה לפי הביקוש.

בניגוד לספרים הראשונים, שהיו "ספרים לדוסיים" כהגדרתה, הספר החדש 'אבן פלא למקדש' מיועד גם לציבור הכללי. "רציתי ספר שיכול להתאים לספריית פיג'מה (ספרים המחולקים בכל גני הילדים, י"א), כי חשוב לי שזה יגיע לכלל ישראל. זה לא מאיים ולא מפחיד. מדובר על הסיפור הידוע של רבי חנינא בן דוסא, שרצה לתרום משהו לבית המקדש ולא היה לו כלום, אז הוא מצא אבן ושייף אותה. זה סיפור פלאי וממש יפה. סיפרתי על הספר לחברה, והיא אמרה שיש להם זוג דודים חשוכי ילדים שנפטרו, והוצאת הספר תהיה הדרך שלהם להנציח אותם. בזכותם הספר יצא לאור".

בית המקדש הוא לא נושא כבד מדי לילדים?
"אני רוצה לספר לך מה בית המקדש עשה לי", היא מבקשת להמחיש כיצד נושא המקדש אינו כבד אלא דווקא מלא עושר ודמיון. "התואר שלי הוא במתמטיקה ובתנ"ך. הייתי מאוד מרובעת ומקובעת. מה שבית המקדש עשה לי זה שפשוט נפתחת לעולם האומנות, כי בית המקדש הוא כל כך יפה. אני לומדת קורסים והשתלמויות במכללת ספיר, ופתאום נפתחתי לכל העולמות של המוזיקה. תמיד אהבתי מוזיקה, ונפתחתי להתמקצע בזה בגלל בית המקדש. התחלתי להתעניין בכל מיני סוגים של ריחות שהיו בבית המקדש. בית המקדש פתח אצלי צמיחה כל כך גדולה ומרחב כל כך גדול בתוכי, שלא היה לי לפני כן. העיסוק שלי בבית המקדש נתן לי מרחב עצום של שמחה ושל אושר והרבה עולמות עשירים ויפים".

בעידן הזה של הדיגיטל והמדיה - עדיין יש ביקוש לספרים?
שנהב דווקא מברכת על התפתחות המדיה, ומזכירה פרויקטים מרהיבים בתלת ממד שמנגישים את נושא המקדש.

"היו גם סדנאות של לחם הפנים - סדנאות של אפייה שבהן כל ילד מקבל גוש של בצק, והראינו לילדים את הצורה של לחם הפנים, שהיא פנים מול פנים. אנשים יצאו עם שקית של בשמים להבדלה ועם פיתה בצורה של לחם הפנים. היו גם סדנאות של יצירות ואומנות. לכבוד הפסטיבל כתבתי את הסיפור של שער ניקנור וקניתי בובות להצגה. רציתי שכשיבואו הילדים תהיה להם גם שעת סיפור".

בסופו של דבר, לפסטיבל הראשון הגיעו לא פחות מ־220 מאנשי הגרעין. "האנשים היו בהלם, אף פעם לא הצליחו להוציא 220 אנשים מהבית", היא מעידה. "ישר אמרתי להם: זאת מסורת, בשנה הבאה גם יהיה. אבל לשנה הבאה אנחנו מתכוננים ל־300. בגלל החום העבירו את זה למתנ"ס, ההצגה הייתה שם באודיטוריום וכך זה הלך והתמסד". מטבע הדברים, בשנה של הקורונה הפסטיבל לא התקיים. "אנשים אמרו לי שכל השנה הזאת הם חיכו לפסטיבל. בשנה שלאחר מכן כבר התחילו להגיע מכל המקומות שמסביב - מקריית גת, מאשקלון וכדומה. בפעם האחרונה הגיעו 660 איש".

לפני שנתיים הגיעה שנהב למסקנה שחבל שהפסטיבל יהיה נחלתם הבלעדית של תושבי שדרות והחליטה לצאת איתו החוצה. "הגענו לרמת גן ולמוכב השחר. ברמת גן הייתה הצלחה ענקית. באו המון אנשים. זה כל כך הצליח, אבל שנה אחרי זה לא קראו לי ולא הבנתי למה. התברר לי שפשוט הם יצרו פסטיבל מהמכוחות המקומיים שלהם. בהתחלה קצת נעלבתי ותהיתי: רגע, איפה אני? אבל במחשבה שנייה הייתי כל כך מאושרת. זה הדבר הכי יפה שיכול לקרות! שהם בעצמם מבינים שעל הפסטיבל הם לא מוותרים, והם עושים את זה בעצמם. בשבילי זה היה מרגש. הייתי מאוד רוצה שאנשים יחוו את החוויה הזאת, שדרך בית המקדש נפתחים לנו המון עולמות

לדבריה, אין סתירה בין עולמות הדיגיטל ובין חוויית הספר, וכל אחד מהם יכול למשוך אליו קהלים כדי להתחבר לנושא המקדש. "כל התפתחות כזאת מבחינתי היא מדהימה, והיא מקרבת יותר ויותר. אני בטוחה שכל מי שפועל למען בית המקדש ייטול שכרו. אני יכולה להגיד שה' כבר נותן לי את זה עכשיו. תמיד חשבתי שכשביית המקדש ייבנה, אז אולי ה' ישמח בי. אבל אני ממש מרגישה שזה פותח לי כבר עכשיו חיים אחרים, חיים חדשים, חיים יפים, חיים פי מיליון יותר שמחים ומלאים בתוכן ובעושר ובשמחה. אני רוצה שאת החוויה הזאת אנשים יחוו. וברגע שאתה נוגע בבית המקדש, אתה נוגע בעולמות של תוכן, ביכולת להתקרב ולהתחבר בהמון צורות בהוליסטיות כזאת".

שנהב מבקשת לפרוץ הלאה ולהנגיש את נושא המקדש גם למי שאינם חובשי כיפות. אלא ששם עליה להתגבר על מחסום רעיוני - עבודת הקורבנות. "יש לי חתירה להגיע לציבור הכללי, אבל יש להם פחד מבית המקדש. לא מעט בגלל הקורבנות. אני לא יודעת אם אכן כך יהיה, אבל על פי חזון הצמחונות והשלום של הרב קוק - בעצם העולם יחזור למצב של לפני חטא אדם הראשון, כשהעולם היה צמחוני. נחזור לגן עדן, נעלה אפילו מעל זה. בבית המקדש יש הרבה מנחות. כתוב שלעתיד לבוא כל הקורבנות בטלים ונשארת רק המנחה".

הפתרון מבחינתה הוא לשים את הדגש על המוטיבים המקרבים בבית המקדש, שאינם יוצרים רתיעה מהנושא בציבור הרחב. "כשאנשים רואים בבית המקדש קורבנות, זה מרחיק אותם. לי יש עניין לקרב אנשים לבית המקדש. כשאנשים נרגעים הם פנויים לשמוע דברים אחרים. פתאום הם רואים שיש קטורת ויש מנורה, יש את העיקר של העיקרים שזה ארון הברית, שזה הקשר בינינו ובין הקב"ה ובינינו ובין עצמנו. זה הדבר הכי חשוב".

באופן מפתיע גילתה שנהב כי נושא הקורבנות מרתיע לא רק את הציבור הכללי. "קיבלתי ביקורת על 'יואש עולה למקדש', שהילדים בוכים כשהגדי מת כקורבן. אני שוקלת להוציא מהדורה צמחונית לספר למי שזקוק לכך, בנוסף למהדורה הרגילה", היא אומרת ברצינות. "אני רוצה שהילד יתחבר לבית המקדש בחיבור מלא, בלי חיץ. בלי הרגשה שמשוהו באמצע יכאיב לו. הילדים בוכים כי הם נכנסו לתוך החוויה. דווקא בספר יש התבוננות על כל הדבר הזה. יואש חזר עם הרבה מחשבות: למה הגדי צריך לעלות ולמה הגדי צריך למות. לא ברחתי מההתמודדות הזאת, למרות שזה לא היה פשוט. אבל מצד שני, בסוף הילדים בוכים, אז מה עשיתי?"

מה היעד הבא שלך?
"הרבה יעדים", היא מבטיחה. "קודם כול, יש ספר חדש שעומד ממש לפני הדפסה ואני מחפשת לו תורם. הוא מתאר את החוויה של עולי הרגלים שמגיעים וחוששים להשאיר בית מאחור ונקרא 'מלאכים באשקלון'. סיפור תלמודי שמסופר בצורה עכשווית. הוא כבר מתחיל לרוץ כהצגה בתיאטרון בובות. עוד ספר שנמצא כרגע בעריכה ספרותית הוא ספר לילדי כהונה, שמבחינתי המטרה שלו היא לעזור אצלם תהליך בגיל בר מצווה. זה ממש כל מסכת יומא בצורה מדויקת וברורה מצד אחד, ומצד שני נתתי את זה לעריכה ספרותית שתהפוך את זה לעלילה מעניינת עם אקשן של בנים. המטרה היא לעזור תנועה של ילדי כהונה, שבעזרת השם, כשזה יקרה, הם יהיו מוכנים". ●

מבצע
למצטרפות עד
ד' ניסן בלבד!

מבצע אפיקורמו

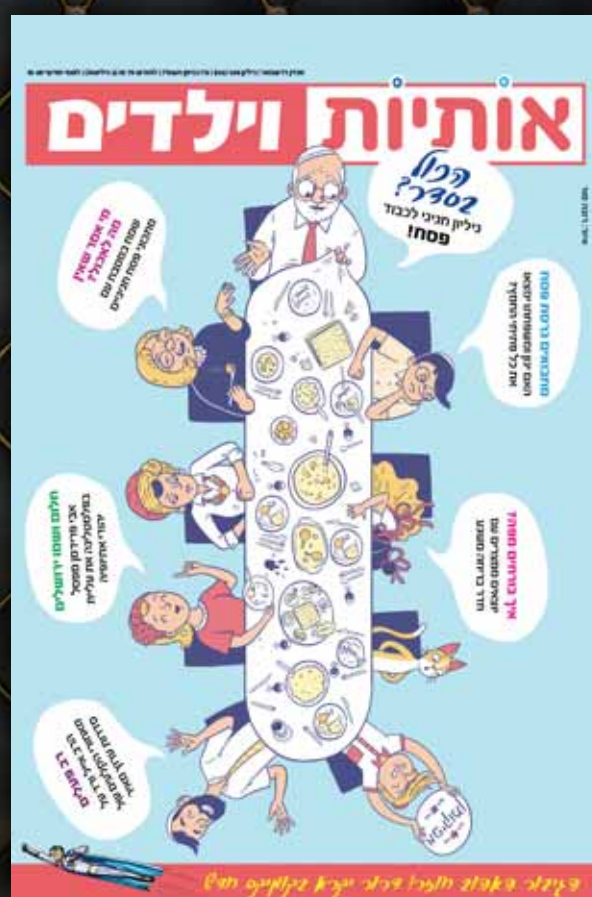
אותיות וילדים

תנו לילדים שלכם מגזין ערכי חינוכי ומרתק!

מי אמר שאין
מה לאכול?
שמח במטבח עם
מתכוני פסח חגיגיים

איך בורחים מפה?
יוצאים ממצרים עם
חדר בריחה משגע

חלום ושמו ירושלים
אבי פרידמן מפסל את
עליית יהודי אתיופיה

מצטרפים ומקבלים
את הספר החדש לגדול 2
או את הספר החדש בסדרת גדולי
האומה על הרב אליהו זצ"ל

במתנה!

הצטרפו עכשיו >> חפשו בגוגל 'מגזין אותיות וילדים' או חייגו 8980*

צילום: מיכל אביאור

התחלה // נולד בשנת תש"י בתל אביב, השני מבין שלושה ילדים. גדל בשיכון הפועל המזרחי - שכונה דתית-לאומית "שהייתה פנינה בתל אביב. באותם ימים היו בתל אביב 600 בתי כנסת פעילים. בשכונה שלנו היה בית כנסת גדול עם 400 מתפללים. רבים מבוגרי השכונה מכהנים בתפקידים בכירים".

כדורגל ושופר // בסמוך לשיכון הפועל המזרחי היה שיכון מפ"ם. "היחסים בין שתי השכונות היו מצוינים, שיחקנו כדורגל ביחד. בימים הנוראים הם היו מגיעים אלינו לתקיעת שופר, נעילה ויזכור. סגרנו את רחובות השכונה לרכבים רק על ידי שלט שהיה תלוי בכניסה. אנשים כיבדו את זה ולא נכנסו".

אבא // יהודה אריה זצ"ל. "איש ירא שמיים ובעל תפילה, ששילב תורה ועבודה. שרד את השואה בגיל שבע עשרה, אחרי שעבר שבעת מדורי גיהנום וניצל בנס. איבד את הוריו, ארבעת אחיו ואחותו ונשאר יחידי בעולם. כשהאמריקאים שחררו את מחנה דכאו הוא היה ללא הכרה על סף מוות והתעורר רק בבית החולים. אחרי חצי שנה של שיקום העניקו לו דרכון אמריקני, אבל הוא התעקש לעלות לארץ ישראל".

אמא // רבקה-דבורה ז"ל. גדלה בבית של חסידי גור בפולין, אך למדה בבית ספר כללי. כשפרצה השואה הצטרפה בזהות בדויה לחברות הגויות שלה שברחו לכפרים רחוקים מחזית המלחמה. במשך שנתיים התגוררה בבית משפחה נאצית שעד הרגע האחרון לא ידעה שהיא יהודייה. גם היא נשארה יחידה מכל משפחתה שנספתה בשואה. "כשהגיעה ארצה היא כתבה להם מכתב תודה על השנים שבהן אירחו אותה וחשפה את היותה יהודייה, אך עד היום לא התקבל מענה למכתבה". השניים נישאו במחנה המעפילים בקפריסין.

גולה למקום תורה // התחיל את לימודיו בממ"ד פנקס, ובכיתה ה' עבר ללמוד בישיבת תל אביב, לימים חטיבת הביניים של היישוב החדש. "הרב בירנצוויג הגיע לשכונה מבני ברק כדי ללמד שיעורי תורה לילדים בשעות אחר הצהריים. הוא חיזק אותנו מבחינה רוחנית והשפיע עלינו לעבור למסגרת תורנית יותר". שם למד עד סוף כיתה ח'. "לחצו עליי להמשיך לישיבת היישוב החדש, אבל העדפתי ללכת לנתיב מאיר".

נתיב רבני // ישיבת נתיב מאיר התאימה יותר להשקפה של הבית. "הייתי הולך לבני עקיבא, כך שזה היה טבעי. מאוד אהבתי את הישיבה ואת ראש הישיבה, הרב בינה זצ"ל. הוא גם חיתן אותי. למרות שסיימנו לפני 54 שנים, אנחנו עדיין שומרים על קשר עם הישיבה. לאחרונה השתתפתי בשבת בוגרי המחזור שלי. חבריי לשכבה הרב מדן והרב בלומנצוויג השתתפו גם הם".

ספרא וסייפא // לאחר סיום כיתה י"ב הלך ללמוד בישיבת ההסדר כרם ביבנה. "המחזור שלנו הקים את ישיבת הר עציון וחשבתי להצטרף לשם, אבל הרב שלי אמר שמתאים לי להישאר. אני בהחלט שמח על כך, ישיבת כרם ביבנה תרמה לי רבות". במסגרת ההסדר התגייס ושירת בחיל הצנחנים. "יצאתי לקורס מ"כים, שהיה נחשב לדבר חריג לבוגרי ישיבות ההסדר. בסוף השירות, בתקופה שבין המלחמות, ירדנו לסיני והוצבנו במעוזים של

הרב משה צבי וקסלר

72

נשוי לשלומית, אב לשישה ילדים וסב לנכדים ונינים

תושב נריה

ראש הישיבה התיכונית בני עקיבא קריית הרצוג בבני ברק

תורה ומדע // מאז, כבר 32 שנים, הוא משמש ראש הישיבה, שחוגגת בימים אלה 50 שנה להיווסדה. "בהתחלה היה צריך להכניס את הישיבה למודעות של תושבי בני ברק, לאט לאט הישיבה התפרסמה בכל האזור. במשך השנים פתחנו בישיבה הרבה כיוונים, כאשר הסמל המיוחד הוא השילוב המנצח: רמה תורנית גבוהה עם לימוד גמרא בעיון כמו בישיבה גבוהה, ולצד זאת פתחנו מסלול מדעי משותף עם המרכז האקדמי לב. בנוסף לכך יזמנו מסלול של מוזיקה יהודית, שבו נבחנים התלמידים ברמה של חמש יחידות. במהלך השנים העמידה הישיבה רבנים, ראשי ישיבות, קצינים בכירים, רופאים ואנשי הייטק. הישיבה מצטיינת בכך שהעמידה בוגרים בכל תחומי החיים. כל עוד הקב"ה נותן כוחות, נמשיך הלאה".

לנים באוהלה של תורה // חגיגות ה־50 לישיבה צוינו בכנס בוגרים גדול בהשתתפות הרב הראשי הרב דוד לאו, שהתקיים במוצאי השבת האחרונה, לצד גיוס המונים לבניית פנימייה. "ברוך ה' יש לנו הרבה תלמידים שמגיעים מרחוק, בשבילם אנחנו רוצים לאפשר פנימייה חלקית. כמו כן אחרי

ששבה את ליבי היה הרב מנחם מנדלסון, ראש ישיבת בני עקיבא נתניה". במשך 14 שנה שימש כר"מ בישיבה ובאופן לא רשמי גם כסגן ראש הישיבה, והתגורר עם משפחתו בבניין הישיבה. "בכל ליל שבת קיימתי בביתי עונג שבת לתלמידים ובעצמי אפיתי חלק מהכיבוד, כדי שהתלמידים ירגישו אהובים מעבר לשיעורי החובה ולמסגרת הרשמית של התפקיד. כשפרצה מלחמת המפרץ היינו צריכים לדאוג לילדי הפנימייה. זאת הייתה תקופה מאוד מאתגרת. עד היום יש לי קשר עם בוגרים רבים מאותם ימים".

ראש ישיבה // אחרי 14 שנה בנתניה קיבל פנייה מהרב זאב זלצר, רב שיכון הפועל המזרחי בבני ברק שלמד שנתיים מעליו בנתיב מאיר, להגיש מועמדות לתפקיד ראש הישיבה התיכונית בקריית הרצוג. הוא התקבל. "הגעתי לישיבה שהייתה במצב קשה, בקושי היה רישום, היו מעט תלמידים שלמדו בכיתות קטנות". אחרי שנה בתפקיד, כשראה שהדברים מתקדמים, עברה המשפחה לגבעת שמואל, בה התגוררו במשך 19 שנה, עד ההחלטה לעבור ליישוב נריה בעקבות הילדים הנשואים.

התעלה, שם קיבלתי מינוי של סגן מפקד מעוז. הייתה תקופה די מתוחה".

החצי השני // שולמית. גם היא תל-אביבית במקור, מהשכונה הסמוכה. "הכרנו בבני עקיבא והרגשנו שאנחנו חולקים את אותה דרך חיים ויש לנו שפה משותפת. היא הייתה עם ההורים שלה בשליחות בז'נבה, שם למדה בבית ספר בינלאומי. כשחזרה התארסנו". בהיותה דוברת שפות רבות עבדה כמנהלת הלשכה של מנהלי חברות כלכליות גדולות במשק. לאחר שיצאה לפנסיה מלמדת תורה במדרשות ומתנדבת בבית החולים שיבא.

שוויץ וחזרה // בשלב הראשון הזוג הצעיר קבע את ביתו במגורי האברכים של ישיבת כרם ביבנה. אחרי שסיים הסמכה לרבנות, נסעו השניים לשליחות בשוויץ, שם שימש ר"מ בישיבה במונטרה. אחרי שלוש שנים, כשהילדים כבר גדלו, חזרה המשפחה ארצה.

נתניה // עוד בשוויץ זכה לביקורים של רבנים חשובים, בין השאר הרב נריה. "הוא הציע לי להיות ר"מ בכפר הרואה, אבל מי

במגרש הביתי

בוקר טוב

סדר היום מתחיל בחמש בבוקר וכולל קפה שחור חזק, בחמש וחצי נוסע לשיבה, לפני הפקקים. מתארגן ולומד לפני תפילת שחרית. לאחר התפילה מעביר שיחה לתלמידים. "במשך השעות הבאות דלתי פתוחה בפני הר"מ והתלמידים. בהמשך היום מעביר שיעורים לכיתה י"ב, נכנס לכיתות וכדומה. פעמים רבות בשעות הערב עורך חופות ומשתתף בחתונות של בוגרים, לצערנו הרב גם באזכרות."

השבת שלי

"בשבתות ישיבה נמצא כל כולי עם התלמידים בטישים, עונג שבת ושר"תים. בשבתות שאנחנו בבית - זה התענוג הגדול. כל שבת הופכת לחגיגה שלמה עם הילדים. בשבתות קיץ, כל המשפחה שנמצאת מתקבצת במרפסת ביתנו לסעודה שלישית משותפת, עם שירי שבת ודברי תורה."

פלייליסט

"שירים חסידיים מכל המינים והסוגים. אוהב גם חזנות ומדי פעם הולך לקונצרטים."

חלומות ואופק

הרב צבי יהודה קוק זצ"ל. "זכיתי ללמוד פעם בשבוע בביתו כאברך בכרם ביבנה". הרב אריה בינה זצ"ל. "מורה הדרך שלי לתפקיד ראש ישיבה תיכונית, למדתי רבות מהנהגתו". הרב משה בוצ'קו זצ"ל, ראש ישיבת 'היכל אליהו' במונטרה. "העסק הפרטי שלו מימן והחזיק את הישיבה. בבוקר עבד בעסק, ומשם הלך ברגל כדי להעביר שיעורים בישיבה". והרב דב אליעזרוב זצ"ל, ראש הכולל בכרם ביבנה. "צדיק יסוד עולם".

השאלה

"שהקב"ה ייתן לי אותה חדות שמחה לבוא לישיבה כמו שיש לי היום, עד מאה ועשרים, וגם, שתהיה אחדות בעם ישראל. משקיע בזה הרבה מחשבה ומתפלל על כך בכל יום, כמוכר בלי לוותר על הדברים החשובים לנו".

לפחית אותי

"שתהיה חולשה בכוחות ובשמחת העשייה".

כשאיה גזול

"אמשיך הלאה".

חמישים שנה, אנחנו רוצים לחדש את פני בית המדרש של הישיבה ולהחליף את הריהוט."

אעירה שחר // בקרוב עתידה לראות אור סדרת הספרים 'אעירה שחר' שחיבר על פרשת השבוע בראייה חינוכית-ערכית. "זה אחד הדברים שנותנים לי סיפוק ושמחה בעשייה החינוכית. עורך הספרים הוא בוגר הישיבה חיים אקשטיין".

הנחת // שישה ילדים. ארבעה מתוכם מתגוררים בנייה, חמישה מתוכם עוסקים בחינוך. דוד-נתן (49), מפקח על תלמודי התורה הציוניים במשרד החינוך. הרבנית איטה מס (48), יועצת זוגית ומרצה במכון פוע"ה. בתיה גורליק (43), מרצה וחברת הנהלה של מכללת אורנים. הרב נפתלי (41), ר"מ בתלמוד תורה בנייה ויועץ חינוכי. איציק (40) עוסק בביטחון ישראל, כושר גופני ותזונה, ומירב-מרים מס (38). "אכן, שני אחים נשואים לשתי אחיות".

אם זה לא היה המסלול // "כבר בכיתה י' חשבתי לעסוק בחינוך, גם כשהייתי מדריך בבני עקיבא הרגשתי שיש לי דיבור טוב עם בני הנוער. לא הייתה שום מחשבה אחרת". ●

בְּעֶצְמוֹמָה

פירוש: במהלכה (של) / במלוא עוצמתה
דוגמא:

ההרשמה לשנת הלימודים הקרובה בעיצומה

לפרטים והרשמה:

***3387**

או חפשו
אוניברסיטת אריאל בגוגל

אוניברסיטת
אריאל
בשומרון

גם כקהילה!

ספר שני בסדרה האהובה
**רב המכר
החדש**

עשרות סיפורים מעוררי מחשבה על פרקי אבות
לקוראים הצעירים ולכל המשפחה

ועכשיו, מבצע לקהילות, בתי ספר, בתי כנסת ומוסדות:
המזמינים 50 ספרים ומעלה יקבלו מחיר מיוחד לכל ספר,
וגם זום משותף לקהילות עם סיון רהב מאיר.

יריעות ספרים

052-5558091

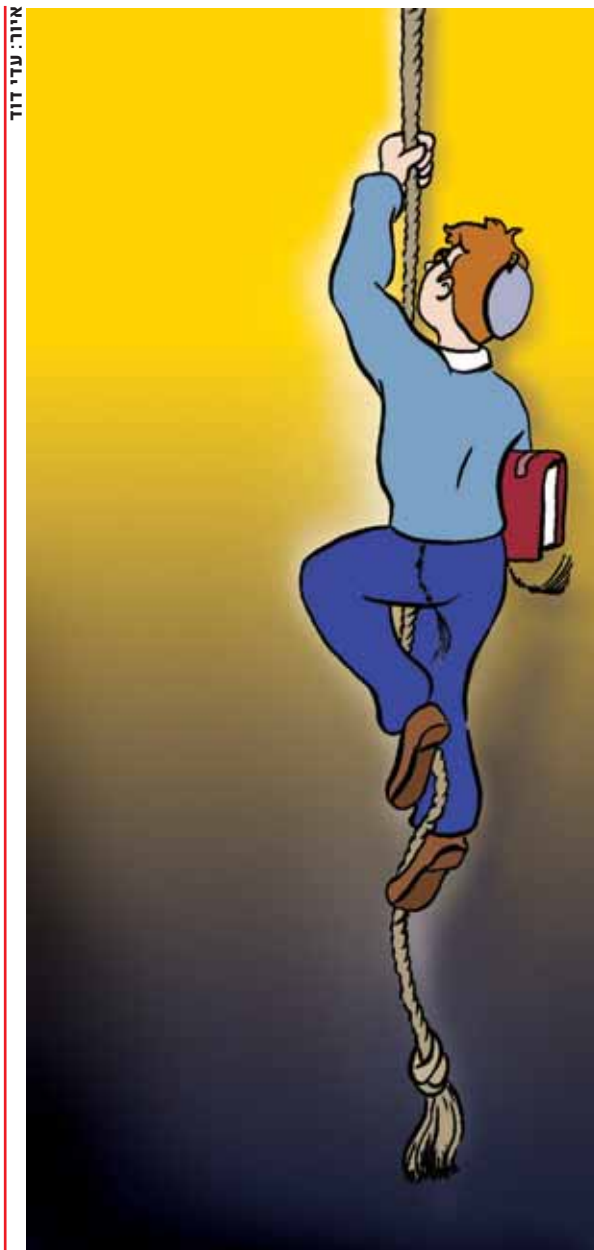
להזמנות
הבוצעויות
רוני

"אהה" או "אוף"?

של המדינה בחיי האימהות והנשים מול מדינות מפותחות אחרות. כמדינה הוולדנית ביותר בקרב חברות ה-OECD שמובילה בהשקעת המשאבים לטיפול פוריות, ישראל יורדת לתחתית הטבלה מרגע הלידה. הכי הרבה ילדים למשפחה והכי מעט השקעה של המדינה בילד והעמסת הטיפול, ימי המחלה וימי החופשה על התא המשפחתי, ובתוך התא המשפחתי לרוב על האמא. הנשים היום מרגישות צורך להיות מצוינות באימהות במקביל לקריירה: להניק שנה - ולפתח מקצוע, להכין צהריים כל יום - ולהתקדם למשרות ניהוליות. אין ממי לקחת דוגמה איך לעשות את זה, כי הדור הקודם היה אחר.

הסקר, שבוצע בשיתוף מכון גיאוקרטוגרפיה, מציין את העובדה שיוקר המחיה הוא הקושי העיקרי שניצב בפני אימהות בישראל, ואחריו צוין האתגר של שילוב אימהות ועבודה, שמתבטא במחסור בזמן פנוי לעצמן והצורך לטפל במקביל במטלות הבית השונות. הסקר טוען שישיראל נמצאת במקום האחרון באחוז ההשתתפות במימון הוצאות החינוך והטיפול בילדים מבין המדינות החברות ב-OECD. לפי הסקר, הגורמים העיקריים שסייעו בהשתלבות אימהות בשוק העבודה הם חינוך איכותי לילדיהן מגיל שלושה חודשים וסנכרון שעות העבודה לשעות המסגרות החינוכיות. אחת הסיבות העיקריות שצוינה לאי חזרה לעבודה בקרב אימהות היא הרצון להישאר בבית ולהינות מגידול הילדים. לפי הנרטיב של הסוקרים, תוצאות הסקר מצביעות על מצוקה גדולה של נשים עובדות. אני דווקא רואה שהסקר מספר סיפור של אימהות במיטבה - נשים לא מוותרות על האימהות. הן מבקשות שיוטבו תנאי העבודה כדי להיטיב עם גידול הילדים. זה הנרטיב שלי. עניין של נקודת ההסתכלות.

הטפסן הפך ללמדן. נקודת ההסתכלות היא העיקר בחינוך. כך מלמד אותנו הסיפור הבא, שיש בו מוסר השכל חינוכי וערכי. לפני שנים הגיע לישיבת אופקים החרדית בחור מהשכונה שבה גרתי ברמת אביב, בחור שובב במיוחד. גיסי, הרב הורוביץ זצ"ל, שהיה ראש הישיבה, חיבב אותו מאוד. האמת היא שאלפים מתלמידיו אמרו והרגישו גם הם שראש הישיבה חיבב אותם במיוחד. זוהי הצלחה מדהימה למחנך גדול, וזה התבטא בהלווייה הגדולה שנערכה לו בירושלים. הבחור הזה הגיע באופן מוצהר לשנה אחת, כי היה שמור לו מקום באחת הסיירות בצבא. בינתיים, כדי לשמור על הכושר אבל לא על חשבון זמן הלימוד, הוא מצא פתרון יצירתי - הוא קשר חבל מחדרו בקומה השנייה בפנימייה אל החצר למטה, והיה עולה ויורד מהפנימייה בעזרת החבל, גם עושה כושר וגם חוסך זמן. כמה מתלמידי הישיבה הרציניים פנו לראש הישיבה בתמיכה - איך הוא מאפשר דבר כזה בישיבה שלו? אבל גיסי הסביר שהוא מעלים עין במתכוון. הבחור לומד יפה ואינו מזיק לאיש, "עזבו אותו", פקד עליהם. כמו שהיה אומר ראש הישיבה התיכונית בשעלבים לשעבר, הרב יעקב צור: "לפעמים המחנך צריך לעצום עין אחת - ולסגור גם את השנייה". הבחור הטפסן הוא היום תלמיד חכם עם בנים ובני בנים שעוסקים בתורה. אז הנה, גם בחינוך התובנה הזאת בעינה עומדת: במקום להגיד "אוי" פשוט אומרים "הוי", או יותר נכון - במקום להגיד "אוף" קוראים פשוט את פרק ק"ף, והכול מסתדר בעזרת ה'. ●

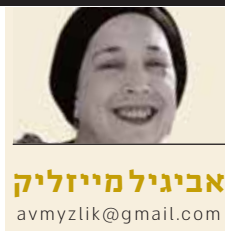
כך לימדה אותנו דבורה פלאי, ששכלה בפיוע הדריסה בשכונת רמות שני בנין ובעלה עוד זקוק לתפילות. "אל תגידו אוף, פשוט תגידו תהילים פרק ק"ף".
האמא הזאת, כמו אסתי יניב ואחרות, מלמדות אותנו את גדולתו של מעמד האימהות. מכורסת אבלים נמוכה בחדר בבית פשוט אפשר לשלוח מסרים חינוכיים שיחדרו לליבם של מיליוני אנשים ברחבי תבל

רגע של הארה. פגשתם פעם את חוויית ה"אהה"? זה קורה כאשר פתאום אנחנו חשים הארה בנושא שעמלנו וחשבנו עליו זמן רב ללא הועיל, והנה זה מגיע. בדרך כלל נפילת האסימון הפתאומית הזאת מתרחשת לאחר תקופת המתנה שבה הרמנו ידיים והפסקנו לאמץ את מוחנו במציאת פתרון לבעיה. עצרנו את המחשבה על הנושא, העברנו הילוך לפרקינג ואפילו יצאנו מהרכב - אבל יש כנראה פינה במוח שהמשיכה לנוע בלי מנוע, ופתאום מתברר שהגענו לפתרון הבעיה מבלי משים. בדרך כלל מצטרפת לחוויה הזאת קריאת שמחה, ומכאן שמה "אָהֶה". הרגע של ההארה הזאת יישאר בזיכרון שלנו על כל פרטיו, וגם התחושה עד כמה שזה היה נפלא.

אחת האגדות העתיקות המפורסמות על חוויית "אהה" היא סיפורו של ארכימדס, שגילה בעת רחצה באמבטיה את העיקרון שכמות המים שנדחית בעת הכנסת גוף למים זהה בנפחה לנפח הגוף שנכנס למים בלי קשר למשקלו. זה אפשר לארכימדס לברר האם אכן הכתר של המלך נוצר כולו מזהב, או שהוזהב מכיל כמות משמעותית של מתכת פשוטה יותר. לפי הסיפור ארכימדס, שכבר התייאש ממדידת הנפח של הכתר בלי לפגוע בו, קפץ ברגע ההארה הזה מהאמבטיה בבית המרחץ שבו ניסה להירגע, ורץ ברחובות העיר סרקוז כשהוא לבוש כבדים היוולדו וקורא בקול "אאורקה" - "מצאתי" ביוונית. יש שטוענים שרמה מסוימת של חוויית "אהה" היא הבסיס לכל תהליכי הלמידה החשובים שלנו, גם כאלו שאין בהם גילוי מידע חריג וחד-פעמי.

מסר מאמא של גאולה כהן. אולם לצערנו, ובודאי לאחרונה, כאשר חודש אדר נהפך משמחה ליגון, אנחנו חווים יותר חוויות שבהן הקריאה הספונטנית שלנו אינה "אהה" אלא "אוי". לפעמים הקריאה הזאת יכולה להיות קשורה לדברים בנאליים, כמו שכחה של הנניד על שולחן הסלון שמטריחה אותנו לשוב לאחור עשרות קילומטרים כי אי אפשר בלעדיו. אך זה יכול גם להתלוות לדברים רציניים באמת שמתרחשים ומשבשים את כל התוכניות הפרטיות והכלליות. גאולה כהן כותבת בספרה: "מאמי למדתי - כל מה שאת צריכה, בתי, זה להגיד 'הוי' במקום להגיד 'אוי'! תאמיני לי, ה'הוי' הזה יעשה לך את כל ההבדל". וכך לימדה אותנו בכפל כפליים בשבוע שעבר דבורה פלאי, האישה והאגדה, ששכלה בפיוע הדריסה בשכונת רמות שני בנים ביום אחד ובעלה עוד זקוק לתפילות רבות. "אל תגידו אוף, פשוט תגידו תהילים פרק ק"ף". כך גם היו אומרים הילדים הי"ד. האמא הזאת, כמו אסתי יניב ואחרות, מלמדות אותנו את גדולתו של מעמד האימהות. מכורסת אבלים נמוכה בחדר בבית פשוט בירושלים או בהר ברכה אפשר לשלוח מסרים חינוכיים שיחדרו לליבם של מיליוני אנשים ברחבי תבל. זה אותנטי. אלה הבתים שבהם גדלים הפרחים הכי יפים. בתים עם אימהות נוכחות.

רוצות להיות אימהות. ואכן, הוכח מחקרית שאימהות רבות מבקשות שהשילוב של עבודה בחייהן יאפשר להן לחוות אימהות מיטבית. כך עולה מסקר ויצ"ו שפורסם לרגל יום האישה, תחת הכותרת "משבר האימהות בישראל 2023". הסקר מצביע על פער גבוה במעורבות והשקעה כלכלית וארגונית

אביגיל מייזליק
avmyzlik@gmail.com

המילה האחרונה

הטלפון הדרמטי שקיבלה ריקי מחברתה כמעט גרם לה למשבר מול כלתה האהובה. ברגע האחרון היא דיברה עם מישהי נוספת, שהחזירה את התמונה לממדיה האמיתיים

בצל מחולא של פסח

זוהי אחת המנות האהובות ביותר בבית שלי. למלא בצל נשמע אולי מסובך, אבל בעצם זה פשוט בצורה לא רגילה. מבשלים את הבצלים, מצננים אותם וממלאים כל גלד של בצל במלית בקלות ובזריזות. אחר כך מבשלים את הבצלים ברוטב המהמם הזה כמה שעות, הבית מתמלא ריח גן עדן והטעם של המנה שמתקבלת באמת מושלם. לכן היא זוכה להיות אחד מכוכבי הפסח שלנו.

10-8 מנות

5-4 שעות
מאז

דרכת קושי:
בינונית

לתבשיל:

2 כפות שמן
עליות הפנמיים
של הבצלים הרכים

לרוטב:

כף סילאן
2 עגבניות מאוררות
כף רסק עגבניות
כף פפריקה
מלח ופלפל

6 בצלים גדולים מאלו
10 ציפים מיובשים ללא קליפה

למילוי:

חצי קילו בשר טחון
5 שיני שום כתושות
בצל גדול קצוץ דק
2 כפות שמן זית
4 כפות פטרוזיליה קצוצה
רבע כוס אלוזים טחונים
כפית פפריקה מתוקה מעט
רבע כפית קינמון
מלח ופלפל חור

מכינים את הבצלים למילוי: מקלפים את הבצלים, חותכים את שני הקצוות וזורקים. חותכים בבצלים חריץ לכל האורך ולעומק עד הלב, מסדרים אותם בסיר עם מים, מביאים לרתיחה ומבשלים מכוסה על אש נמוכה, 10 דקות. מצננים מעט. משרים את השזיפים המיובשים במים רותחים למשך 20 דקות.

מכינים את המילוי וממלאים את הבצל: מטגנים את הבצל הקצוץ בשמן הזית על אש גבוהה שתיים-שלוש דקות, מנמיכים את האש וממשיכים לטגן ולערבב מדי פעם עד להזהבה מלאה, 10-15 דקות, ומצננים מעט. מערבבים את הבצל המטוגן עם כל רכיבי המלית ומעבדים היטב לתערובת אחידה.

ממלאים את הבצל: מפרידים מבצל מבושל אחד את השכבה החיצונית, ממלאים אותה בכף גדושה מתערובת המילוי וסוגרים בליפוף - הבצל מקבל צורה של כדור מוארך. ממשיכים למלא שכבות שכבות של בצל עד שמגיעים לחלק הפנימי שאותו אי אפשר למלא, שומרים אותו בצד וממשיכים לבצל הבא באותה צורה. ממלאים מעט מתערובת הבשר בכל שזיף.

מרכיבים את התבשיל: מניחים את הגלדים של הבצל שנותרו יחד עם השמן בתחתית של סיר רחב, מסדרים מעליהם את הבצלים הממולאים, זה ליד זה, ואת השזיפים הממולאים מלמעלה. אם נשארת מלית מיותרת יוצרים ממנה כדורים קטנים ומצרפים גם אותם לקדרה. טוחנים יחד בבלנדר ידני או במעבד מזון את כל רכיבי הרוטב עד שמתקבלת תערובת אחידה ויוצקים על הממולאים. מוסיפים מים עד לגובה הבצלים, מביאים לרתיחה, מכסים ומבשלים על אש קטנה, בין 4 ל-5 שעות. מדי פעם מנערים בעדינות את הסיר מצד לצד כדי לבדוק אם יש מספיק נוזלים. אם חסר - מוסיפים בכל פעם רבע כוס מים רותחים. מגישים את הבצל המוכן יחד עם הרוטב.

אני רגילה להתיעץ כמעט בכל דבר בחיי - זה ישבור גם אותו ואולי הוא אפילו יחשוב דברים רעים על הכלה שלנו. עם בני בוודאי שלא יכולתי לדבר, וגם לא עם אף אחת מבנותיי. ידעתי שהכלה שלי לא מעוניינת לדבר על הנושא הזה יותר מדי ולא רציתי לפגוע בה עוד.

"אז פשוט נותרתי שתולה על מקומי עם הטלפון ביד, עצבנית, מבולבלת, כועסת. כל כך הרבה רגשות, אוי, השם! תעזור לי, אני חייבת משהו לדבר איתו!!! רק חשבתי כך, אפילו לא אמרתי. ואז נחו עיניי על ספר מקסים שכתבה דנה, חברה שאני מאוד אוהבת. גם דנה היא ממש לא במועגל הקרוב שלי, אבל היא אישה עם שכל ישר וראש על הכתפיים, ודווקא בגלל שהיא לא מאוד קרובה הרגשתי בנוח לשתף אותה. החלטתי מיד להתקשר אליה ולהתייעץ איתה".

מילים משנות הכול

"דנה ענתה לי על הצלצול הראשון, עוד סוג של נס, כי היא אחת שדי קשה לתפוס אותה. והנס השני והמדהים היה שהיא פשוט הצילה אותי. היה לי ממש ברור שרק השם היה יכול לשלוח אותי אליה, כי כאמור היא לא נמצאת במועגל המיידי שלי, מה גם שמזמן לא ראיתי אותה ולא נפגשנו.

"התברר לי שאותה מכרה שהתקשרה אליי בנוגע לכלה שלי, התקשרה גם אל דנה בקשר לאחד מהבנים שלה. וגם לה היא סיפרה סיפור שלם של טרגדיה. היא הסבירה לי שכל הנראה האישה הזאת מתקשה להתמודד עם הכאב בחייה, ולכן היא בונה לעצמה בראש סיפורים על אנשים שהיא שמעה איזו שמועה עליהם, נכנסת למסע שלם כדי לעזור להם כביכול, יושבת ודואגת ומצטערת ונכנסת כולה לתוך הטרגדיה של אחרים, וזה פוטר אותה מלהתמודד עם הקשיים שלה עצמה.

"הייתי בהלם שאותה אישה התקשרה גם אל דנה. באותו רגע הרעל של המילים שלה יצא לי מהלב. דנה הצליחה לסובב את התמונה חזרה למקום הנכון שלה ועזרה לי להסתכל על ההתמודדות של הכלה שלי כפי שהיא באמת. השיחה איתה הרגיעה אותי, החזירה את האוויר לריאותיי ועזרה לי לשוב ולהאמין בטוב, כמו שאני משתדלת תמיד לעשות. נדהמתי לראות איך כמה מילים יכולות לשנות את כל זווית הראייה. מילים קשות צובעות את הכול בשחור, ומילים מנחמות - באור. הודיתי להשם ששלח אותי לדבר בדיוק עם מי שהייתי צריכה לדבר, ולמדתי שיעור חשוב לכל החיים".

לדיבור שלנו יש כוח אדיר, לטוב ולרע. רק תראו את הכוח של ההסתה בחדשות, כמה רגשות קשים ומרים היא מעוררת אצל כולנו. ולעומת זאת דיבור טוב, מחזק ומעודד יכול להפוך את הקערה על פיה, אפילו אם הוא דיבור פשוט. מדהים איך האופן שבו אני מפרשת את החוויות שלי יכול להתהפך מצד אחד לשני, ועד כמה הדיבור מסביבי משפיע על האופן שבו אני חווה דברים. כשמישהו מעיר לי באופן שלילי אפילו על דבר קטן, כמו בגד שלבשתי - מיד הבגד מאבד מיופיו בעיניי. וכן להפך, מילה טובה או מחמאה גורמות לי להרגיש כל כך טוב עם עצמי ועם החיים שלי. הסיפור שסיפרה לי ריקי היה דוגמה דרמטית לכך.

זו לא הכלה שלי!

"השם חנן אותי במשפחה מקסימה, הרבה בנות ובן אחד. אולי לכן כשהוא התחתן קצת חששתי, להיפרד מהבן יחיד... אך למזלי הכלה שלי הפכה להיות אחת המתנות הגדולות של חיי. יש לנו קשר מדהים, מיוחד במינו באמת, כך שמבחינתי פשוט הרווחתי בת נוספת, שזה תמיד דבר טוב.

"אבל יום אחד קרה משהו שציער אותי עד עומק הלב. פתאום משום מקום התקשרה אליי מכרה, לא חברה קרובה מאוד אבל מישהי שנמצאת במועגל הקרוב יחסית, כחכחה בגרונה, התנצלה קצת והתחילה לספר לי כל מיני דברים משונים על הכלה שלי.

"הייתי המומה. לא הבנתי מאיפה היא מביאה את זה. היא לקחה מציאות מסוימת שאינה הכלה שלי הייתה צריכה להתמודד, איזשהו קושי שעבר עליה בחודשים האחרונים, והפכה אותו על פיו. היא ציירה את כלתי כאישה במשבר קשה, כאחת שזקוקה נואשות לעזרה, צבעה את כל החיים שלה בשחור קודר וממש לא הכרתי את האישה שעליה היא דיברה.

"קודם כול הודעתי משהעזרה להתקשר אליי ולדבר איתי על זה, וגם הודעתי מעצם התיאור, שנראה לי כל כך שקרי ולא נכון. אומנם דבריה היו מבוססים על המציאות, אבל היא הצליחה לפרש את המציאות הזאת באופן קשה ומדכא כל כך. איכשהו סיימתי את השיחה כשאני מנסה להדוף את כל מה שנאמר, אך כמובן שברגע שהנחתי את השפופרת לא הצלחתי להילחם יותר. באותו רגע הבנתי היטב למה הכוונה "ברית כרותה לשפתיים", הדיבורים שלה קרעו אותי לגזרים. פשוט כך. לא ידעתי מה לעשות, עם מי אדבר על זה? אם אדבר על כך עם בעלי, שאיתו

"הזדעזעתי מעצם התיאור, שנראה לי כל כך שקרי ולא נכון. אומנם

דבריה היו מבוססים על המציאות, אבל היא הצליחה לפרש את

המציאות הזאת באופן קשה ומדכא כל כך. איכשהו סיימתי את השיחה

כשאני מנסה להדוף את כל מה שנאמר, אך כמובן שברגע שהנחתי את

השפופרת לא הצלחתי להילחם יותר. הדיבורים שלה קרעו אותי לגזרים"

אין תחליף לטעם השבת ויו"ט

תירוש כרמל
האהוב ביותר על
כל בני המשפחה

CARMEL
יקבי כרמל

*על פי סקר גאוקרטוגרפיה פברואר 2021

כשר לפסח
ללא חשש שביעית
כשר לקידוש ולהבדלה
גם לשיטת מרן הבית יוסף

ללא תוספת
מים וסוכר

100%
ענבים

